2013
БЕРЕЗЕНЬ
№3 (242)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ БРАТА МИКОЛАЯ КОЗЕЛКІВСЬКОГО, ЧСВВ У ЛЬВІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ СВЯТОГО ОНУФРІЯ

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

БЛАЖЕН МУЖ

Мільйони християн з любов'ю величають найсвятішу з усіх людей Непорочну Діву Марію, сердечно вшановують також і святого Йосифа, надзвичайного Божого вибранця і великого вгодника. Покірний тесля з Назарета втішається сьогодні небесною славою і займає в Христовій Церкві перше місце після Пресвятої Богородиці, Цариці неба й землі.

Місцями, де є така традиція, Католицька Церква в місяці березні віддає особливе почитання святому Йосифові. Євангеліє називає його «мужем праведним», тобто таким, що визначався всіма чеснотами і був справді достойним того, щоб стати законним чоловіком Непорочної Діви Марії. Йосиф не знав ще Божих задумів, але був готовим до виконання їх. Йосиф був праведною людиною, а праведники завжди легко вмирають, бо мають чисте сумління. Йосифова смерть була щасливою ще й тому, що він помирав у присутності наймиліших осіб – Ісуса й Марії, які виряджали його у вічність з великою любов'ю, доручаючи його Небесному Отцеві. І життя, і смерть св. Йосифа були блаженні, щасливі.

Ми повинні завжди вшановувати св. Йосифа. Наслідування його чеснот та щоденна сердечна молитва, звертання до нього у всіх наших потребах – запорука вдалого виклопотання наших прохань і щонайголовніше: виконання Божої волі. Адже в особі св. Йосифа Господь дав нам мужа обов'язку, законності й послуху, віри, упования, покори та праці. У час теперішніх неспокоїв у світі з великим довір'ям призиваймо на поміч цього святого обранця.

Як часто нашу уяву заполонюють далекосяжні плани, проекти, задуми. Ми турбуємося про їхнє успішне здійснення, про майбутнє нашої кар'єри, освіту дітей, самореалізацію. І в той же час ми забуваємо про сьогодення, про нужденних і терплячих, які зараз, у цей час, у цю секунду, потребують нашої допомоги. А може ми, замріявшись про примарне майбутнє, забуваємо про свою душу, про щоденні обов'язки свого стану, про молитву і церкву? Справді, у державі – неспокій: не знаєш, чого чекати від влади найближчої миті; світ у постійній небезпеці – аварії, теракти, стихійні лиха... Людина розгублюється у власних переживаннях, невдоволенні, безнадії... Страх оселюється в людському серці.

Один молодий чоловік, наділений неабиякими здібностями, відвернувся від Бога і, на превеликий смуток своєї матері, впродовж восьми років безбожно жив. Мати його часто молилась перед образом св. Йосифа і зі слізьми на очах просила святого, щоб допоміг дорогому синові навернутись. У березні просила вона й інших людей, і вони разом з нею гаряче молилися за навернення її сина. Одного дня цей нещасний хлопець прийшов до церкви, вислухав святу проповідь і коли почув про солодкий мир, який відчуває людина, яка служить Богові, глибоко зворушився. Невдовзі відкрив своє серце ласці Божій і щиро покаявся.

Молімося до св. Йосифа, щоб допоміг нам позбутися тієї тривоги перед незвіданим: «Молися за нас, святий Йосифе, щоб ми відігнали від свого серця надмірне старання про майбутнє, щоб ми повністю віддалися Провидінню Божому і щоб могли витривало сповняти те, що є добрим в очах Божих. Дай нам, святий Йосифе, вести невинне життя і хай під твоєю охороною воно буде завжди безпечне».

ЗМІСТ

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на березень 6
ПОКРОВИТЕЛЬ НА КВІТЕНЬ 7
НАМІІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ 8
Послання Святішого Отця Бенедикта XVI на Великий Піст 10
ВІРА – ЦЕ ШЛЯХ 14
НАБОЖНІСТЬ ДО СВЯТОГО ЙОСИФА 17
МОЛИТВА ДО СВЯТОГО ЙОСИФА 20
Всіх нас, християн, нехай пом'яне Господь Бог 21
ВЕЛИКИЙ ПІСТ – ЦЕ ТРАМПЛІН ДО ЗМІН 23
МОЛИТВА НА ПОЧАТОК ВЕЛИКОГО ПОСТУ 24
ЧИ МОЛИТЕСЬ ВИ ПЕРЕД ЇЖЕЮ? 25
ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВЧЕНИХ ПРО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІСТЬ УСТРОЮ ПРИРОДИ 26
ВІДСТАВКА ПАПИ БЕНЕДИКТА XVI 27
НОВИНИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ 28
ПРО КІЛЬКА ВИПАДКІВ ВІДСТАВКИ ПАП В ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ 30
ДИЯКОНСЬКІІ СВЯЧЕННЯ В МОНАСТИРІІ СВЯТОГО ОНУФРІЯ У ЛЬВОВІ 32
ВІДРОДЖЕНА КАПЛИЧКА КЛИЧЕ НА МОЛИТВУ 33
Головчинський (Меджибіжський) Святопреображенський василіянський монастир 34
ВЕРВИЦЯ 36
МОЯ ДУХОВНА ПЕРЕМІНА 40
ДОКОРИ СУМЛіННЯ 40
РАДІСТЬ МАТЕРИНСТВА 42
ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС 48
КРОСВОРД 50

МІСІОНАР

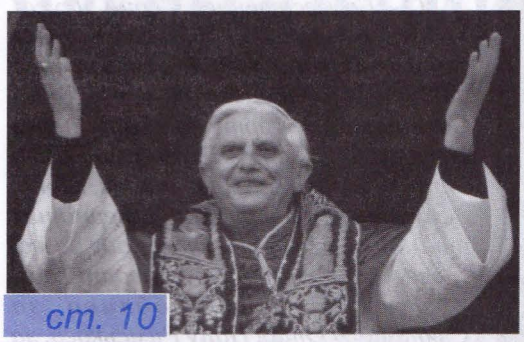
ст. 10

ст. 14

ст. 42

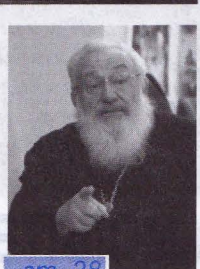
ст. 28

ст. 36

Головний редактор:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Заступник головного редактора:
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
о. Миколай Микосовський, ЧСВВ
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Літературний редактор і коректура:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Дизайн і комп'ютерна верстка:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
"Місіонар", вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 25.02.2013 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА
Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

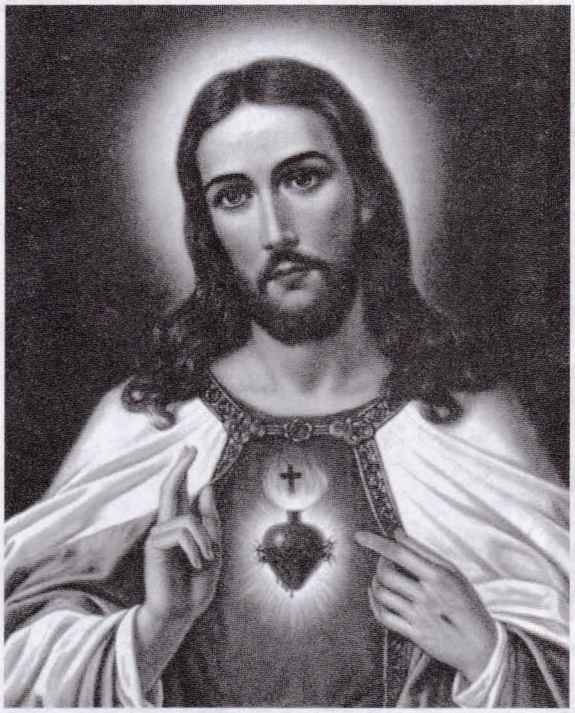

Найсвятіше Серце Ісуса, помилуй нас!

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на березень

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб зростала пошана до природи, з усвідомленням того, що все творіння є Божим ділом, дорученим людській відповідальності.

МІСІЙНИЙ: Щоб єпископи, священики і диякони були невтомними проповідниками Євангелія аж до кінців землі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні для кожного, хто терпить біль і страждання, були створені умови для відповідного лікування в атмосфері любові, розуміння і співчуття.

покровитель на квітень:

ПРЕПОДОБНИЙ ІЛАРІОН НОВИЙ

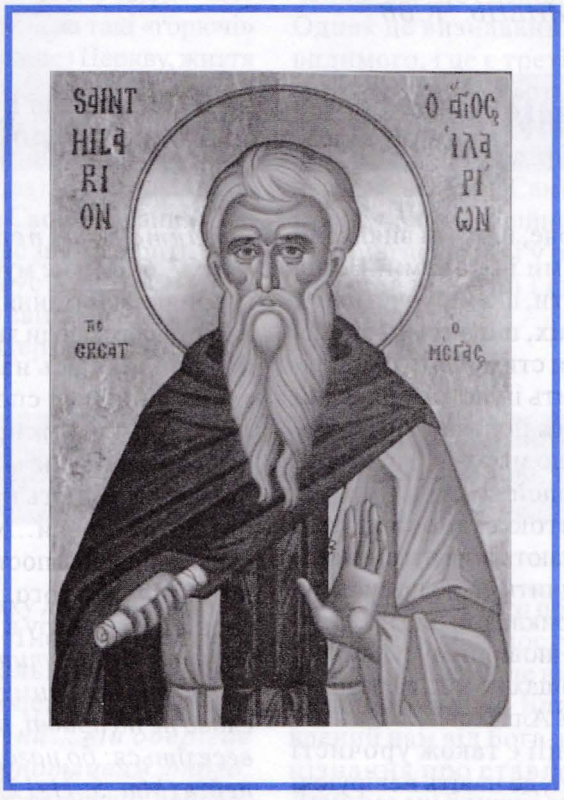

день у календарі 10 квітня

Святий Іларіон Новий жив у VIII ст. Будучи ще юнаком, без вагання покинув світ і вступив до монастиря. Пізніше його висвятили на священика, а згодом він став ігуменом монастиря Пелекита поблизу Гелеспонту в Малій Азії. Бог наділив побожного Іларіона даром творення чудес. Він зцілював сліпих, кривих і сухоруких, відганяв шкідників з полів і виноградників, стримував сильний град, розділив ріку, щоб можна було перейти суходолом на другий бік, наповнював рибою сіті рибалок, якщо їхня праця була безуспішною, виганяв злих духів. Іларіон загинув мученицькою смертю за вшанування святих образів у час правління імператора Константина Копроніма 750 року.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ

підготував
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб прилюдне й молитовне визнавання віри було джерелом життя для вірних.

Наш Творець хоче, щоб ми виявляли свою віру вчинками і словами. Наша постава має свідчити, що ми християни, які є світлом для тих, що в темряві, для слабких маємо бути стимулом: «Повільний кінь, коли бачить іншого коня, який біжить, намагається його наздогнати». Але правдою є те, що між християнами є багато боязких людей. Зі страху перед насмішками, втратою становища чи з інших причин, не мають відваги визнавати свою віру, засвідчити свою приналежність до Церкви. Прикладом для наслідування можуть бути іновірці-мусульмани, які на вулицях і площах по кілька разів на день віддають честь Аллахові…

У нашій традиції є також урочисті процесії у день свят, де навіть невіруючі люди подивляють таке дійство і з часом приходять до Бога. Друга важлива річ, що вірити маємо розумно. Є ситуації, коли не потрібно демонструвати свою віру, свої релігійні переконання, бо цим можемо осмішити нашу релігію. Каже Христос: *«Не давайте святого собакам і не кидайте ваші перла перед свиней» (Мт. 7, 6)*. Ми не мусимо відповідати на набридливі питання щодо нашої віри, які нам ставлять люди далекі від Бога, або які нас провокують на конфлікт. Краще у таких випадках спокійно відійти. Не є доцільним також надмірно підкреслювати свою віру на місці праці, коли працівники думають про зовсім інше: «Не питають – мовчи…». З-поміж усіх людських свідчень і постав, Господь найбільше підносить того, хто готовий віддати своє життя за віру в Бога. *«Блаженні ви, коли вас безчеститимуть та гонитимуть, та казатимуть на вас усяке лихе слово не по правді, ради Мене. Радійте і веселіться: бо нагорода велика ваша на небі» (Мт. 5, 11-12)*. Самому ж створювати нагоду для мучеництва не годиться: *«Не треба нікому давати привід робити зле» (святий Тома Аквінський)*. За великим рахунком, кожна людина мала б бути готова стояти чи померти за правду, тому що це є невід'ємною складовою кожної живої душі, створеної на образ і подобу Божу.

МІСІЙНИЙ: Щоб помісні Церкви на місійних теренах були знаками і знаряддям надії та воскресіння.

У серці кожної людини завжди горить питання: Чи є Бог? Ким є Бог? Багато людей підносять очі до неба, нічого не бачать та безперестанно запитують, чи за тишею всесвіту, за хмарами історії є Бог, чи Його нема? А якщо Він є, то чи цікавиться нами? Чи має Він силу у світі? Чому Його не чути? Відповідь на такі «горючі» питання дає Господь через Церкву, життя якої тримається на трьох важливих кроках: на звіщанні Доброї Новини (Євангелії), на визнаванні (confessio) і на милосердній любові (caritas). Через євангелізацію «Бог перервав Своє мовчання. Бог промовив. (...) Бог нас знає, любить нас і ввійшов у історію Ісус Христос – Його Словом. А це Слово звіщають, Ним живуть усі канонічні Церкви, де зберігається це Слово і дається вірним на поживу. Кожна Церква бере початок з Божого діяння і промовляння. Лише Бог може творити свою Церкву. З цього робиться другий крок (confessio). Цей крок вимагає відваги, несе в собі елемент мучеництва, і це є запорукою вірогідності. Однак це визнавання потребує чогось видимого, і це є третій крок: «caritas» – милосердна любов, найбільша сила, якою має горіти серце християнина, полум'я, яке поширюватиме довкола нього Євангелія. Саме такий рух Церков і, особливо, на місійних теренах успішно допомагає Богові у поширенні Божого Царства на землі і сприяє пануванню миру у світі.

МІСЦЕВИЙ: **Щоб під час Великого посту християни України намагалися набути богословські чесноти віри, надії та любові.**

Перша заповідь, яку дав Бог людству, була заповідь посту... Після гріхопадіння вона стала ще актуальнішою. Святий Василій Великий пише: *«Піст – це дар древній, нестаріючий... він оберігає немовлят, робить цнотливим юного, поважним старця, адже сивина, прикрашена постом, більш гідна поваги. Піст – найкраще оздоблення жінки, узда в цвіті літ, охорона подружжя. Прийміть піст, здорові, – це охорона вашої тілесної кріпості. Прийміть піст, хворі, – це матір здоров'я. Піст засилає молитву до неба, стаючи для неї мов би крилами. Піст корисний у будь-який час, оскільки на того, хто постить, не сміють нападати демони. Маючи намір постувати, не будь сумовитий по-юдейськи, а покажи себе веселим по-євангельськи».* У цих думках святого подвижника міститься цілісний сенс посту. З видимого боку, піст найкраще буде виявлений у стосунках з ближніми. Ближній наш наставлений нам від Бога для випробування і пізнання про ставлення Бога до нас. Любимо ми ближнього – любимо і Бога Самого, і Бог нас любить. Дбаємо про ближнього нашого – піклується і Бог про нас. Милуємо ми ближнього – милує Бог і нас. Прощаємо гріхи ближньому нашому – прощає і Бог нам. Ненавидимо і гніваємося на ближнього нашого – перебуваємо і самі у гніві на Бога. Отже як ми до ближнього, так Бог до нас... І коли постаємо перед вибором у час посту, що (чи кого) з'їсти: кусок шпондерка чи сусіда, то вибираймо перше – менше буде гріха...

Послання Святішого Отця Бенедикта XVI на Великий Піст

Віра в любов пробуджує любов:
«Ми пізнали й увірували в ту любов, яку Бог до нас має»
(1 Ів. 4, 16)

Дорогі брати і сестри!

Відзначення Великого Посту в контексті Року Віри надає нам цінну нагоду роздумати над відношенням між вірою і любов'ю: між вірою в Бога – Бога Ісуса Христа – і любов'ю, яка є плодом Святого Духа і яка веде нас шляхом посвячення себе Богові та іншим людям.

1. Віра як відповідь на любов Бога

У моїй першій енцикліці я запропонував кілька думок стосовно близького відношення між богословськими чеснотами – *вірою* і *любов'ю*. Виходячи від фундаментального твердження святого Івана *«Ми пізнали й увірували в ту любов, яку Бог до нас має» (1 Ів. 4, 16)*, я зазначив, що «буття християнином не є результатом етичного вибору чи якоїсь піднесеної ідеї, але зустрічі з подією, з особою, яка надає життю новий горизонт і вирішальний напрямок… Оскільки Бог на початку полюбив нас *(пор. 1 Ів. 4, 10)*, любов вже не є лише «заповіддю»; вона є відповіддю на дар любові, з якою Бог приходить до нас» (Deus caritas est, 1). Віра є цією особистою прихильністю, яка включає всі наші здібності – до об'явлення безумовної і «палкої» Божої любові до нас, в повноті об'явленої в Ісусі Христі. Зустріч з Богом, Який є Любов'ю, включає не лише серце, але й розум: «Пізнання живого Бога є шляхом до любові, і «так», сказане нашою волею Його волі, поєднує волю, розум і почуття в акт всеохоплюючої любові. Однак, це постійний процес: любов ніколи не закінчується, ані не стає абсолютно досконалою» (там же, 17). Тому усі християни, а особливо «особи, що провадять харитативну діяльність», потребують віри, такої «зустрічі з Богом у Христі, яка будила б у них милосердя і відкривала їхні серця до іншої людини так, щоб любов до ближнього не була у них, так би мовити, накладеною зовні заповіддю, а наслідком їхньої віри, що реалізується через любов» (там же, 31 A). Християни – це особи, яких здолала Христова любов, і відповідно, під впливом цієї любові – «Caritas Christi urget nos» (2 Кор. 5,14) – вони є в глибокий і конкретний спосіб відкритими на любов до ближнього (пор. Deus caritas est, 33). Таке ставлення виникає передусім від усвідомлення того, що Господь нас любить, що нам прощає і навіть служить Господь, Який схиляється для того, щоб обмити ноги апостолам і пропонує Себе Самого на хресті, щоб притягнути людство до Божої любові.

«Віра показує нам Бога, Який віддав за нас Свого Сина і дарує нам тверде переконання, що це правда: Бог є любов!... Віра, яка є ознакою любові Бога, що виявилася в пробитому серці Ісуса на хресті, зі свого боку породжує любов.

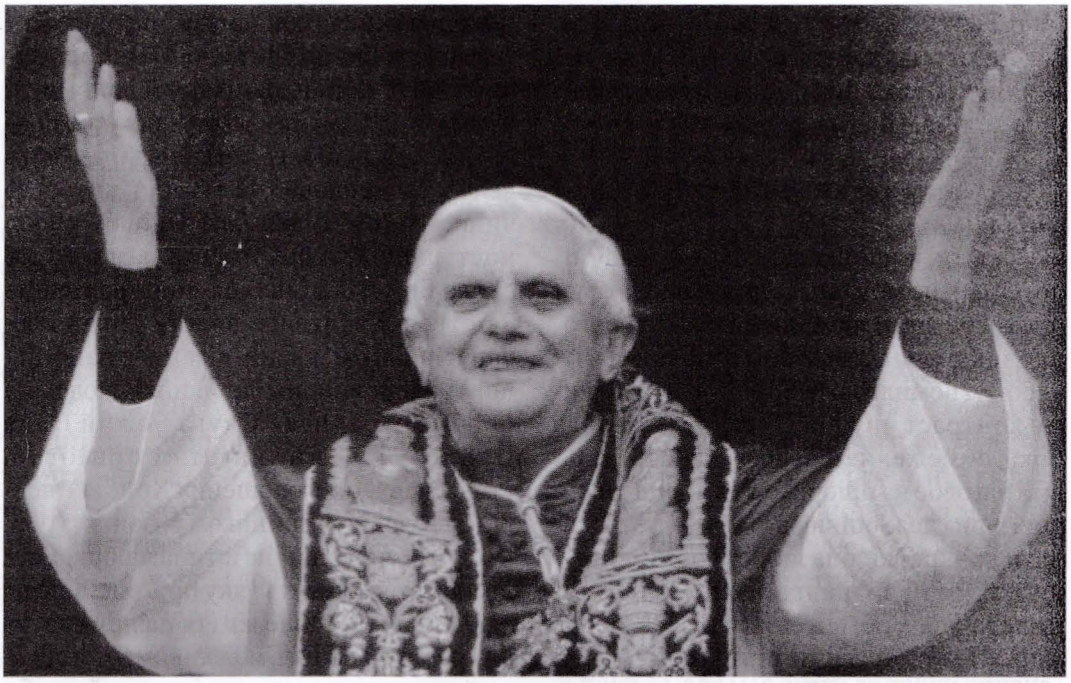

Вона є світлом – по суті, єдиним, – що знову і знову розвіює темряву світу і дає нам відвагу жити й діяти» (пор. там же, 39). Усе це допомагає нам зрозуміти, що основною відмінною ознакою християн є саме «любов, оперта на вірі і нею сформована» (пор. там же, 7).

2. Любов як життя у вірі

Усе християнське життя є відповіддю на Божу любов. Першою відповіддю є, власне, віра як прийняття, сповнене подиву і вдячності, нечуваної божественної ініціативи, що передує нам і кличе нас. І «так» віри є початком сяючої історії дружби з Господом, Який наповнює і дає повноти значення усьому нашому життю. Але для Бога недостатньо, щоб ми просто прийняли Його безумовну любов. Він не лише любить нас, але хоче наблизити нас до Себе, перемінити нас таким глибоким чином, щоб ми могли сказати разом із святим Павлом: «Живу вже не я, а живе Христос у мені» (Гал. 2, 20).

Коли ми залишаємо місце для Божої любові, тоді стаємо подібними до Нього, беручи участь у Його любові. Якщо ми відкриваємо себе на Його любов, ми дозволяємо Йому жити у нас і вести нас до любові з Ним, у Ньому і як Він; лише тоді наша віра стає істинно такою, «яка діє через любов» (Гал. 5, 6); лише тоді Він перебуває у нас (пор. 1 Ів. 4, 12).

Віра є пізнанням істини і дотриманням її (пор. 1 Тим. 2, 4); любов означає «ходити» в істині (пор. Еф. 4, 15). Через віру ми входимо в дружні стосунки з Господом, любов'ю ця дружба живе і плекається (пор. Ів. 15,14). Віра схиляє нас прийняти наказ нашого Господа і Вчителя; любов дає нам радість втілити його на практиці (пор. Ів. 13,13-17). У вірі ми народжуємося як діти Божі (пор. Ів.1, 12); любов допомагає нам конкретно тривати у нашому божественному синівстві, даючи плоди Святого Духа

(пор. Гал. 5, 22). Віра дає нам можливість розпізнати дари, які нам довірив добрий і щедрий Бог; любов робить їх плідними (пор. Мт. 25, 14-30).

3. Нерозривний зв'язок між вірою і любов'ю

У світлі вище сказаного стає зрозуміло, що ми не можемо відокремлювати чи протиставляти віру і любов. Ці дві богословські чесноти тісно пов'язані між собою, і помилкою було б шукати між ними контраст чи «діалектику». З одного боку, обмеженням було б ставити сильний наголос на пріоритеті та вирішальній ролі віри і недооцінювати та майже відкидати конкретні діла любові, применшуючи їх до невизначеного гуманізму. З іншого боку, обмеженням було б також перебільшувати першість любові і діяльність, яка з неї виходить, наче діла могли б зайняти місце віри. Для здорового духовного життя необхідно уникати як фідеїзму, так і морального активізму.

Християнське життя є постійним сходженням на гору для зустрічі з Богом, а потім поверненням донизу, несучи любов і силу, отриману від Нього, щоб служити нашим братам і сестрам Божою любов'ю. У Святому Письмі бачимо як запал апостолів проголошувати Євангеліє і пробуджувати віру людей є тісно пов'язаний з їх харитативною турботою бути слугами вбогих (пор. Ді. 6, 1-4). У Церкві споглядання і дія, символом яких, певною мірою, є євангельські постаті Марії й Марти, повинні співіснувати та взаємно доповнюватись (пор. Лк. 10, 38-42). Стосунки з Богом завжди мають бути на першому місці, а справжній взаємоподіл у дусі Євангелія повинен бути вкорінений у вірі (пор. Катехеза під час загальної аудієнції 25 квітня 2012 р.). Інколи виникає тенденція применшити термін «любов до ближнього» до солідарності чи просто гуманітарної допомоги. Однак важливо пам'ятати, що найбільшим ділом любові є євангелізація, яка є «служінням слова». Немає більш доброчинної – і тому більш благодійної – діяльності щодо ближнього, ніж ламати хліб слова Божого, ділитися з ним радісною Звісткою Євангелія, ввести його у стосунки з Богом: євангелізація є найбільшим і найповнішим сприянням людській особі. Як написав Слуга Божий Папа Павло VI у енцикліці «Populorum Progressio», проголошення Христа є першим і головним чинником розвитку (пор. п.16). Це споконвічна істина любові Бога до нас, якою живуть і яку проголошують, яка відкриває наше життя на прийняття цієї любові і робить можливим інтегральний розвиток людства і кожної особи зокрема (пор. енц. Caritas in veritate, 8).

По суті, усе бере свій початок з Любові і до Любові прагне. Безумовну Божу любов ми пізнаємо через звіщення Євангелія. Якщо ми приймаємо її з вірою, то отримуємо перший і незамінний контакт із Божественним, що може «закохати нас у Любов», щоб ми потім у цій Любові перебували, росли в ній і з радістю передавали її іншим.

Стосовно відношення між вірою і ділами любові є уривок в посланні до Ефесян, який подає, мабуть, найкраще пояснення зв'язку між ними: *«Бо ви спасенні благодаттю через віру. І це не від нас: воно дар Божий. Воно не від діл, щоб ніхто не міг хвалитися. Бо ми Його створіння, створені у Христі Ісусі для добрих діл, які Бог уже наперед був приготував, щоб ми їх чинили» (Еф. 2, 8-10)*. З цього можемо бачити, що уся ініціатива спасіння походить від Бога, від

Його благодаті, від Його прощення, отриманого у вірі; однак ця ініціатива, зовсім не обмежуючи нашу свободу і нашу відповідальність, є, власне, тим, що робить їх автентичними і скеровує їх до діл любові. Вони не є результатом людських зусиль, якими можна гордитись, але народжуються з віри і витікають з благодаті, яку Бог дає нам надміру. Віра без діл є схожою до дерева без плоду: обидві чесноти виникають одна з одної.

Великий Піст запрошує нас, шляхом традиційних практик християнського життя, плекати нашу віру уважним і тривалим слуханням слова Божого та прийняттям таїнств, а водночас зростати в любові, в любові до Бога і ближнього, у тому числі через конкретні практики посту, покути і милостиню.

4. Пріоритет віри, першість любові

Як і кожен Божий дар, віра і любов походять від дії одного і того ж Святого Духа (пор. 1 Кор. 13), того Духа, Який взиває в нас: «Авва, Отче!» (Гал. 4, 6), і під впливом Якого ми говоримо : «Ісус є Господь!» (1 Кор. 12, 3) та «Мараната!» (1Кор. 16, 22; Од. 22, 20).

Віра, як дар і відповідь, дозволяє нам пізнавати істину Христа як утіленої і розіп'ятої Любові, як повну і досконалу покору волі Отця і безмежної божественної благодаті щодо ближнього; у серцях і розумах віра насаджує тверде переконання, що лише ця Любов може здолати зло і смерть. Віра закликає нас дивитись у майбутнє із чеснотою надії, із впевненим очікуванням, що перемога Христової любові осягне свою повноту. Зі свого боку, любов до ближнього впроваджує нас в любов Бога, об'явлену в Христі, і в особистий та екзистенціальний спосіб приєднує нас до цілковитої і безумовної самовіддачі Ісуса Отцеві і братам та сестрам. Сповнюючи наші серця Своєю любов'ю, Святий Дух робить нас учасниками Ісусового синівського віддання Богові і братерського віддання кожній особі (пор. Рим. 5, 5).

Відношення між цими двома чеснотами нагадує відношення між двома основними таїнствами Церкви: Хрещенням і Євхаристією. Хрещення («Таїнство віри») передує Євхаристії («Таїнство любові»), але скеровується до неї, як повноти християнської подорожі. Аналогічно, віра передує любові, але віра є автентичною лише тоді, коли любов її увінчує. Усе починається від покірного прийняття віри («пізнати те, що Бог тебе любить»), але має дійти до точки призначення істини любові («знати, як любити Бога і ближнього»), яка залишається назавжди, як сповнення усіх чеснот (пор. 1 Кор. 13, 13).

Дорогі брати і сестри, в цей період Великого Посту, коли ми готуємося до відзначення подій Хреста і Воскресіння, у яких любов Божа відкупила світ і пролила світло на його історію – висловлюю своє побажання, щоб усі ви змогли провести цей час, відроджуючи свою віру в Ісуса Христа, щоб разом з Ним увійти в коло любові до Отця і до кожного брата і сестри, яких ми зустрічаємо в нашому житті. У цьому наміренні я підношу свої молитви до Бога і прошу про Господнє благословення для кожного з вас і для кожної спільноти!

Ватикан,
15 жовтня 2012 року

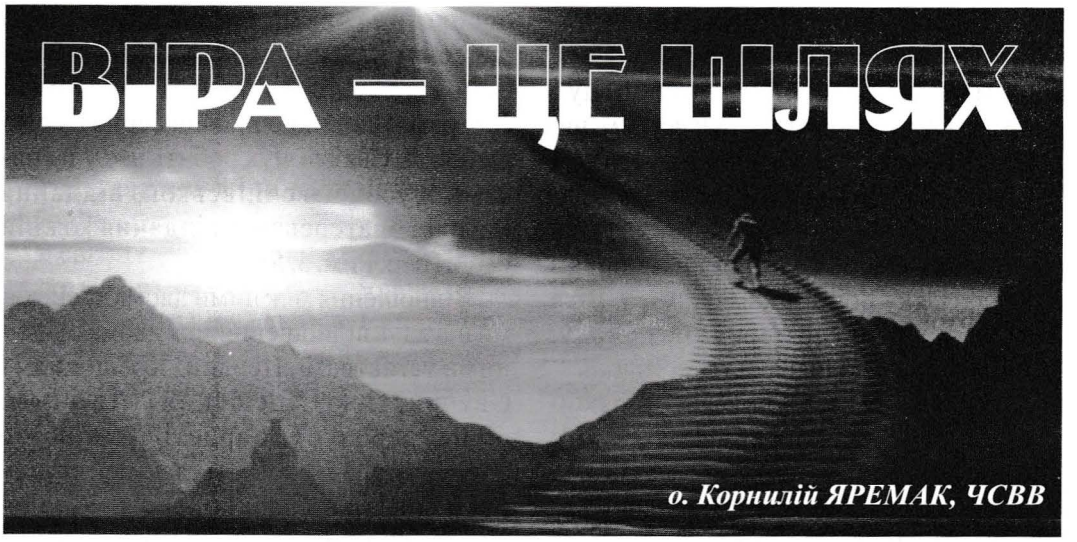

ВІРА – ЦЕ ШЛЯХ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Слова Господні незмінні

Господь Бог не покидає людину в цьому світі напризволяще. Однак, ми не можемо очікувати, що таки кожну людину зокрема Він буде супроводжувати безпосередньо через високі й надприродні об'явлення. Бо Бог сотворив людство так, що воно накопичує знання, і кожне нове покоління, кожна особа не мусить наново винаходити й пізнавати те, що було винайдено й пізнано попередніми поколіннями. Так і в надприродному житті – сказане Богом одного разу вже не змінюється, а залишається назавжди, вічно. Те, що Всемогутній промовив до одного чоловіка, Аврама, залишається вірним та актуальним назавжди, важливим для всіх наступних поколінь. Зібрані протягом історії слова Господні і досвіди віри передаються нам. Тому, пізнаючи слова, сказані Богом до Аврама, ми й сьогодні, духовно стоячи поряд із нашим праотцем у вірі, проходимо духом шлях назустріч Богові. Господь не мусить повторювати вже сказане, бо воно, хоча й промовлене до попередніх поколінь, зберігається незмінним і звернене до кожного покоління, також і до нас.

Очевидно, що Господь Бог звертається безпосередньо до кожного з нас через голос нашого сумління, але ми покликані також звіряти свої думки і почуття із уже сказаними Божими словами, аналізувати досвіди віри, які пережили попередні покоління. Незамінним засобом для цього є Святе Писання, з допомогою якого Господь крок за кроком відкриває себе людині. Пізнаючи осіб, події і слова у Святому Письмі, ми повторюємо путь віри, який долало людство до нас. Вивчення Писання, отож, є надзвичайно важливим, основоположним елементом нашої віри. Воно переносить нам основні події історії спасіння, такі важливі для нас сьогодні!

Аврам почув голос Божий, який його кликав. Деякі люди не розуміють, чому Бог почав говорити саме до Аврама. Насправді, вибір однієї людини надзвичайно важливий. Бог промовляє до одного чоловіка, який залишиться для його потомків незаперечним свідком та

авторитетом. Не до двох чи трьох осіб, щоб не було різночитання і різного тлумачення. І немає великого значення, ким би виявився той перший чоловік – шведом, італійцем чи індійцем. Люди завжди запитували б, чому Бог вибрав саме його, а не когось іншого? Бог зробив свій вибір. Він звернувся до Аврама, а той почув Його голос і відповів на нього.

Бог очікує діяльної відповіді

Проте, Бог не відразу й не повністю відкривається Аврамові. Господь кличе його покинути свою землю і відправитися у країну незнану, яку Господь обіцяє дати йому і його потомкам. Книга Буття називає Ур Халдейський рідним краєм Тераха, батька Аврама, і його дітей (пор. Бут.11, 28). Коли в Урі помер наймолодший син Тераха Гаран, родина спрямувала свій погляд на Захід, на родючі землі Ханаану, і вони вирушили в дорогу вверх по річці Євфраті, обминаючи пустельні місця, й осіли в місті Харані у верхів'ях цієї ріки. Тут, після смерті свого батька, Аврам почув Божий голос, який кликав його в дорогу: *«Вийди з землі твоєї, з твоєї рідні, і з дому батька твого в край, що його я тобі покажу. А я виведу з тебе великий народ і поблагословлю тебе; та й зроблю великим твоє ім'я, а ти станеш благословенням. Благословитиму тих, що тебе благословляють, і проклинатиму того, хто тебе проклинає. Тобою всі племена землі благословлятимуться» (Бут.12, 1-3).*

Бог очікує, що Аврам не тільки запам'ятає Божі слова чи візьме їх до уваги. Господь очікує відповіді, але відповіді діяльної, яка має продовження і передбачає певну акцію з боку того, хто Бога слухає. Аврамові, як свідчить Писання, було вже 75 років, коли почув оце виразне Боже покликання. Числа у Біблії не варто сприймати дослівно і номерично, вони несуть у собі глибоку символіку. Біблія представляє Аврама як особу серйозну, багату і поважного віку, яка самостійно може приймати моральні рішення і відповідати за інших. Після смерті батька саме на нього впали всі обов'язки турботи про цілу родину, особливо про осиротілого небожа Лота. Разом з тим він успадкував чималу господарку, біля якої трудилося багато рабів і слуг. Аврам у Харані був цілком забезпеченою особою. Однак, Бог кличе його покинути це, з першого погляду, забезпечене життя і податися в дорогу, яка для Аврама, по суті, вже ніколи не закінчиться. Протягом цілого свого життя він буде кочівником, який всі свої пожитки зможе переносити разом із собою. Та це кочове життя постійно нагадуватиме Авраму й усім, хто його супроводжуватиме, що їхнє життя залежить не від них самих чи їхньої турботи, а від рішень і турботи Божої.

Людина, яка посідає бодай невеличкий клаптик землі, своє життя розбудовує навколо нього, в неї складається враження, що іншого способу життя не існує. Вона намагається Бога перетворити у свого співпрацівника, примусити чи переконати Бога, щоб Він був прихильним до неї та всіляко благословив її на цьому клаптику землі. Його вона буде доглядати і захищати, і поволі він стане навіть важливішим, аніж Бог. Саме тому Господь кличе Аврама в дорогу. Щоб нічого не прив'язувало його до якогось місця на землі. Тепер він повністю покладатиметься на Боже Провидіння, не знаючи, що очікує його завтра, чи за наступним пагорбом. Якщо будемо відверті, то всі ми перебуваємо в такій

ситуації, та часто попадаємо під вплив самообману, що, мовляв, самостійно можемо впливати на своє майбутнє.

Почувши Божий голос, Аврам не тільки захоплюється його звучанням, не обговорює його із своїми друзями чи домашніми. Для нього голос Божий – це спонука до дії: *«І пішов Аврам, як сказав йому Господь, пішов і Лот з ним. Було ж Аврамові 75 років, коли він вийшов із Харану. Взяв Аврам Сараї, свою жінку, Лота, свого братанича, і все майно, що набули, і людей, що придбали в Харані, та й рушили в дорогу в Ханаан-край» (Бут.12, 4-5).*

Віра – це довір'я і путь

Такий досвід Аврама, батька нашої віри, надзвичайно важливий для того, щоб ми збагнули суть віри в Бога. Бо для того, щоб вірити, знання важливі, але ще важливіший досвід і довір'я. Саме довір'я до Божого слова є головним і фундаментальним поняттям того, що ми називаємо *віра в Бога*. Це довір'я є основним, початковим, тобто, воно не є наслідком розумового пізнання. В народі існує вислів «віра на слово». Бог до людини промовляє, і вона приймає це його слово як правду, воно стає для неї спонукою та інструкцією для дії. Людина, яка довіряє, не потребує жодних гарантій, доказів чи перевірок. Всі докази і гарантії – це саме слово Боже. Так чинить Аврам: Бог сказав, а він зібрав своє майно і вирушив туди, куди Господь йому вказав. Аврам іде назустріч своєму майбутньому, цілковито покладаючись тільки на рішення Божі. Саме ж майбутнє перед ним повністю закрито.

У людей часто складається враження, що віра – це сукупність людських думок та уявлень про Бога. Здобувши певні знання, вони залишаються на тому самому рівні. Тоді віра стає чимсь статичним, непорушним і незмінним. Люди більше звертають увагу на інші сфери, а віра поволі випадає з поля їхнього зору. Вони й далі вважають, що вірять правдиво і достатньо, хоча не можуть пояснити, чому зустрічаються з такими важкими і непереборними життєвими труднощами? Особливо важко в такому випадку пояснити, яким чином віра пов'язана із щоденним життям?

Щоб отримати досвід довір'я до Бога, Господь закликає Аврама покинути свій край і йти в землю, яку йому покаже. І так Аврам стає тим, який протягом цілого життя мандрує. Тому часто віру називають також шляхом, мандрівкою. Довір'я до Бога передбачає насамперед, що ми вийдемо назустріч Богу, певним чином «покинемо свою домівку» і вирушимо Йому назустріч. Саме в тому смислі кожного тижня ми виходимо назустріч Богові на Божественну літургію у храм, вирушаємо на прощі до святих місць тощо. Віра вимагає і передбачає рух, дію. Але такий зовнішній рух є тільки віддзеркаленням внутрішнього стану, активності душі, якого вимагає правдиве довір'я до Бога. Цей внутрішній стан полягає у певному виді душевного неспокою, коли особа прагне нового пізнання, готова його шукати, готова відрікатися від своїх попередніх недосконалих поглядів, щоб здобути більш досконалі, коли вона шукає істину і невтомна в її пошуках. Така віра спонукає постійно плекати і відновлювати відносини з Богом, завжди пов'язуючи їх із щоденним життям та історією.

Далі буде

Набожність до святого Йосифа

Підготував
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Чудо – не казка

Сталося це зо два століття тому у місті Санта Фе, яке, можна сказати, є столицею штату Нью-Мексико, США. Сама назва «Санта Фе» означає «свята віра». Нижче описана історія буде навіть трохи пов'язана з вірою сестер монахинь. Вони приїхали сюди на запрошення тодішнього єпископа, щоб займатися релігійною освітою місцевих жителів: індіанців і мексиканців. Для цього їм необхідна була школа і каплиця. Тож за благословенням єпископа спочатку було збудовано школу, а відтак у 1878 р. сестри могли вже на кінець святкувати завершення будівництва каплиці.

Все було зроблено як слід за винятком однієї прикрої деталі – у каплиці не було сходів, які провадили б на хори. Щоб вибратися на хори, сестри мусіли кожного разу приставляти драбину. Звичайно, це було для них вкрай незручно через їхні досить довгі габіти. Вони потребували сходів. Скільки архітекторів, інженерів і столярів не бралися за вирішення проблеми, та все на даремно. Свою неспроможність зарадити ситуації вони пояснювали тим, що хори були надто високо (6,5 м.), а також тим, що каплиця була сама по собі дуже малою, тож додаткові сходи забрали би багато місця. Адже окремого коридору в стіні для сходів у каплиці не було.

Монахині, перейняті Божим духом, зрозуміли, що більше не можуть покладатися на людську допомогу. Вони вирішили розпочати молитовну дев'ятницю до св. Йосифа – покровителя всіх столярів. Вісім днів сестри молилися, та не було жодних змін. На дев'ятий день молінь у монастирські двері постукав сивоволосий чоловік, який приїхав на осляті. Він запропонував сестрам свою допомогу взамін за їжу. Незнайомець мав при собі лише декілька інструментів (молоток, пилку та рейсшину). Все вказувало на те, що він був столяром, тож сестри охоче погодилися на пропозицію. Дивовижний майстер працював вісім місяців. Ніхто ніколи не бачив, де він ночував і чи взагалі щось їв. Єдине, що час од часу просив столяр, це горнятко води.

Коли робота була закінчена, сестри приготували для робітника скромну гостину, щоб подякувати йому та заплатити, звичайно. На превелике здивування, загадковий чоловік безслідно зник, так і не взявши чесно зароблених грошей. Сестри намагалися знайти таємного майстра, проте ніхто з опитуваних ніде його не бачив, ані нічого про нього не чув. Складалося враження, що цей чоловік ніби з неба впав, а тепер туди й повернувся. Монахині, які молилися дев'ятницю до покровителя столярів, вірили,

що це міг бути сам св. Йосиф, який милосердно відповів на щиру молитву сестер.

Інша річ, яка вражає навіть багатьох архітекторів і столярів у цій події, це те, що сходи не є звичайної будови. Майстер не використав жодного цвяха, ані гвинтика. Тим більше, самі сходи тримаються завдяки вдало змайстрованій спіральній конструкції, без жодної центральної опори. А рід дерева, з якого виготовлені сходи, не зустрічається ніде в навколишній місцевості. Також напрочуд цікавим видається той факт, що сходи мають 33 ступені, а всі знають, що саме стільки років Христос жив на землі.

З цього часу славнозвісна каплиця в Санта Фе стала справді привабливою для багатьох туристів. Всі вони цікавляться, хто ж був оцей таємничий чоловік? Чи це був якийсь благородний майстер, можливо з Європи, який вирішив зробити таємно таку послугу? Чи, може, це був справді св. Йосиф, як вірять сестри, який все ще продовжує допомагати людям своїм ще назаретським столярським ремеслом?..

Почитання святого Йосифа

Вшанування святого Йосифа в Католицькій Церкві не було спочатку широко розповсюджене. У той час, коли погани і єретики виясняли справу Христового Божества й дівоцтва Його Матері, про св. Йосифа взагалі не згадували. Аж у XII сторіччі, коли час завзятих закидів і дискусій минув, святий Йосиф посів належне місце біля Ісуса й Марії як законний батько Спасителя і чоловік Пресвятої Богородиці. Тоді сердечне звеличення св. Йосифа в Католицькій Церкві набрало як літургічного, так і приватного характеру. Постали каплиці й церкви на честь св. Йосифа; засновували братства, що носили його ім'я; люди називали і називають дітей під час святого Хрещення його іменем; Апостольський Престол встановив окреме свято на його честь, а в 1870 році Папа Пій IX проголосив св. Йосифа небесним опікуном Католицької Церкви.

Вшанування св. Йосифа, яке почалося на християнському Сході вже в перших віках християнства, перейшло на Захід, все більше і більше поширюючись. Свята Церква, зауважуючи горливість людських сердець до св. Йосифа, визнала в цьому діяння Святого Духа, підтримувала це звеличення своїми рішеннями та благословеннями. Майже кожний вік додавав нові цеглини до побудови вівтаря

слави для св. Йосифа. Миряни і духовенство, вчені богослови та славні проповідники, митці й великі Божі вгодники, чернечі Чини і Христові Намісники причинилися до поширення вшанування св. Йосифа як голови Пресвятої Родини.

Тепер, коли вороги Бога намагаються опоганити родину, розбити її та вчинити знаряддям нещастя й пеклом на землі, нам треба просити св. Йосифа стати в обороні наших сімей та берегти в кожній з них Ісуса й Марію.

Багато хрестів супроводжувало в житті святого Йосифа. Хрест сумнівів перед вінчанням, бідність, переслідування Ірода, прикрощі втечі, чужини, загублення Ісуса в Єрусалимі болем ранили його серце. Гріхи рідного народу навівали важкий смуток. Та св. Йосиф усе терпеливо зносив й ніколи не нарікав. Він з вірою, надією, покорою й невимовною любов'ю терпів усі випробування. За те Господь ніколи не залишав його, всі випробування закінчувались щасливо, а після кожного страждання він одержував у нагороду потіху й радість. Після занепокоєння шлюбною таємницею Марії прийшла радість ангельського об'явлення, яке зробило Йосифа найщасливішим з усіх людей. Прикрощі у Вифлеємі замінило щастя Христового Різдва, поклін пастирів і мудреців. Після втечі до Єгипту настав день радісного повернення в рідний край. По трьох днях тривоги за Ісуса, Який загубився в Єрусалимі, прийшла радість його знайдення у святині та щасливі роки життя в Назареті.

Так буде і в нас: якщо ми будемо терпеливо і з вірою в Бога нести свій хрест, Господь дасть нам Свою нагороду й потіху. За прикладом і поміччю святого Йосифа зберігаймо як у щасті, так і в недолі рівновагу духа. Пам'ятаймо, що в щасливій майбутності ми будемо особливо вдячні Богу за всі ті хрести, якими Він нас відзначив на землі і які ми за прикладом св. Йосифа терпеливо несли з любові до Ісуса й Марії.

Наш український народ повинен завжди вшановувати св. Йосифа. Наслідування його чеснот та щоденна сердечна молитва до нього в усіх наших потребах хай будуть славною відзнакою всіх українців. Необхідно просити в Бога через св. Йосифа трьох особливих ласк, а саме: гарячої любові до Ісуса й Марії, успішного поєднання внутрішнього життя з зовнішнім та щасливої смерті.

В особі святого Йосифа Господь дав нам мужа обов'язку, законності й послуху, віри, упования, покори й праці. У час теперішніх неспокоїв у світі з великим довір'ям призиваймо на поміч цього святого оборонця. У всіх своїх потребах не забуваймо слова св. Тереси Авільської: "Не пам'ятаю, щоб я колинебудь не була вислухана, просячи чогось у св. Йосифа. Не можна порахувати ті ласки, які Бог подав мені за заступництвом цього святого; всі небезпеки душі й тіла, з яких він мене вивів. Деяким святим Господь дав, мабуть, ласку помагати у певних потребах, але св. Йосиф, як показує досвід, успішно рятує нас у кожній небезпеці. Виглядає так, що Господь Бог у небі робить усе те, чого від Нього забажає той, хто на землі був покірний йому... Не бажаю нічого іншого, як тільки заохотити ввесь світ до щирого вшановування св. Йосифа. Я вже багато літ прошу в Бога через св. Йосифа у день його свята якусь особливу ласку, і він завжди мене вислуховує. Хто не вірить мені, хай пересвідчиться особисто".

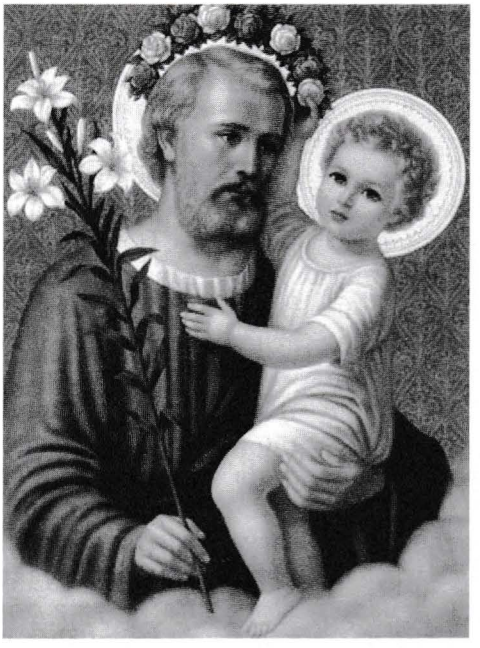

МОЛИТВА ДО СВЯТОГО ЙОСИФА

Приходимо до тебе, святий Йосифе, у нашій недолі. Звертаючись за допомогою до твоєї Пресвятої Обручниці, з вірою благаємо й про твою поміч. Заради любові, яка єднала тебе з Непорочною Дівою Марією, і заради твоєї батьківської турботи, якою ти оточував Дитятко Ісуса, смиренно благаємо: милостиво поглянь на людство, яке Ісус спас власною Кров'ю, і своїм могутнім заступництвом допоможи нам в потребах наших. Опікуне Божої Родини! Піклуйся про вибраний народ Ісуса Христа. Віддали від нас, любий отче, всяку хворобу, блуд і зіпсуття.

Наш могутній заступнику! У боротьбі з силами темряви прийди до нас з небесною допомогою, і, як колись ти врятував маленького Ісуса від Ірода, так і тепер охороняй святу Церкву Божу від ворожих підступів та всякого зла. Невтомно оточуй кожного з нас піклуванням, щоб ми за твоїм прикладом і з твоєю допомогою досягли вічного блаженства на небі. Амінь.

Всіх нас, християн, нехай пом'яне Господь Бог:

Думка Ісуса Христа про єдність

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Денис ЄГОРОВ

Розлогий декрет «Unitatis redintegratio», про який йшла мова у попередньому числі, ствердив у свій час, що «Ісус Христос заснував одну та єдину Церкву», і що всякий поділ є противний волі Господа, що це є «спокуса для світу і це шкодить проповіді Євангелія». Декрет закликає всіх християн по всьому світу «сповідувати свою віру в Триєдиного Бога, у втіленого Сина Божого, Спасителя і Господа нашого», а також у додатку Євангелія до соціального заохочує до спільного співробітництва в розвитку наук і мистецтв у християнському дусі, у використанні різних коштів до подолання лих нашого часу, якими є та стихійні лиха, неграмотність і злидні, житла та несправедливий розподіл благ. Завдяки такій співпраці всі, хто вірить у Христа, легко можуть навчитися тому, як краще дізнатися і більше поважати одне одного і як прокласти шлях до єдності християн.

Блаженний Папа Йоан Павло II у своїй промові, присвяченій тижню Молитов за єдність християн, закликав культивувати між любов, яка допомагає подолати розбіжності і докладати зусиль для подолання будь-якої перешкоди за допомогою «безперервної молитви, наполегливого діалогу і братерського співробітництва у конкретних справах на благо найбідніших і потребуючих».

Після його смерті в 2005 р. його наступник, папа Бенедикт XVI у день інтронізації виголосив проповідь, у якій процитував слова Ісуса: «... і буде одне стадо і один пастир" (Ів. 10, 16), і пообіцяв зробити все можливе, щоб пройти шлях до обіцяної Богом єдності. «Екуменізм – повільний шлях, що веде вгору, як будь-який шлях каяття, – наголошував Бенедикт XVI. – Цей шлях, попри всі труднощі, дає великі можливості для радості, відпочинку, час від

часу дозволяє вдихнути на повні груди чисте повітря єднання».

Далі перед нами постає фундаментальне питання, до якого маємо потребу повертатися в будь-який час: «яке ставлення Засновника християнства, Ісуса Христа, до міжконфесійної єдності?». Для прикладу наведемо деякі висловлювання й цитати з молитов Спасителя. У 17 розділі Євангелії від Івана в молитві Ісуса до Отця Небесного ми знаходимо рядки: «... Отче Святий! збережи їх в ім'я Твоє, тих, яких Ти Мені дав, щоб єдине були, як і Ми». Тут ми бачимо прохання про учнів, прохання дотримати, що значить зберегти. Ісус просить Отця зберегти учнів у такій єдності, у якій Ісус перебуває з Отцем. Далі, продовжуючи молитву, просить про всіх майбутніх християн: *«Не тільки за них Я благаю, а й про віруючих у Мене за словом їх»*. Про яку єдність йде мова? У продовженні молитви Ісус просить: *«... щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб і вони були в Нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти Мене послав. І славу, що Ти дав Мені, Я дав їм, щоб вони були одно так само, як і Ми одно»*. Що може бути більш нерозривним, ніж перебування у постійному контакті з Богом? З Святого Писання ми знаємо про стосунки Ісуса з Небесним Отцем, ми знаємо, що Бог завжди чув молитви Ісуса, чи коли воскрешав Він мертвих, або ж коли перетворював воду на , Бог завжди був з Ним.

Під час Тайної Вечері Ісус дає настанову Своїм учням: *«... щоб любили один одного, як Я полюбив вас... По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете любов між собою»*. Хіба можуть бути поділи й сварки між людьми, що виконують накази Господні та люблять одне одного? Але навіть, якщо й виникає якесь непорозуміння між християнами, то на цей Ісус навчає: *«Якщо ж згрішить проти тебе брат твій, докори йому, а коли він покається, прости йому, а коли сім разів на день згрішить проти тебе, і сім раз на день звернеться, і скаже: Каюся, – прости йому»* (Лк. 17, 4). Треба пам'ятати, що тільки з Божою допомогою можна сім разів на день пробачити людину, що грішить проти тебе. Ми бачимо, що волею Ісуса Христа для всіх Його послідовників є стосунки особисті й відносини у Церкві, у яких виявляються такі якості як любов, солідарність, взаємне прощення, дружелюбність і прагнення зрозуміти погляди іншої людини. Виходячи з цього, ми можемо стверджувати, що екуменічний рух, як прагнення до єдності і взаєморозуміння між усіма християнами, є справою богоугодною. І, навпаки, ворожнеча й розбіжності серед різних конфесій вченню Нагірної проповіді Ісуса: *«Якщо ти принесеш дар твій до жертовника і там згадаєш, що брат твій має щонебудь проти тебе, залиш там дар твій перед жертовником, і піди, помирися з братом своїм, і тоді прийди і принеси дар твій»*. Як можна поклонятися Богу, маючи ворожнечу з братами по вірі? Подумаймо самі, якщо ми разом не можемо молитися (чи радше не хочемо) тут на землі, то чи може Господь дозволити, щоб ми були разом з православними (чи навпаки) у небі? Там не місце для поділу... Це значить, що хтось із нас не попаде до Царства Небесного... А хто – це питання часу й кожного християнина зокрема...

ТРАМПЛІН ДО ЗМІН

о. Віталій ТАРАСЕНКО

ВЕЛИКИЙ ПІСТ - ЦЕ

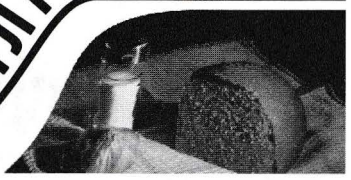

У кінці березня входимо у святий Піст, в особливий час очищення, покаяння і духовного зросту. Сорок днів – сорок кроків на шляху до змін. Шлях покаяння тому і називається шляхом, бо має початок, продовження і завершення. Тому потрібно найперше почати цей шлях, вступити на дорогу Спасіння. Далі цей шлях потрібно продовжити. Щороку маємо нагоду глибше і детальніше застановлятися над нашим духовним і моральним життям, поборюючи небезпеку поверховості нашої духовності. Ми є християни не тому, що так ми себе називаємо, а тому що нас мають так називати через подібність до Христа, нашого Вчителя і Спаса.

Піст не є духовною паузою, чи просто якийсь час, коли поживемо доброчесно і потім по закінченні далі повернемось до попереднього способу життя. Церква – це не театр. Церква – спосіб життя. Піст – це трамплін, завдяки якому можемо змінити напрямок життя і з Божою силою перескочити через різні спокуси та пристрасті. Піст має бути не тільки тимчасова стриманість – не буду цього і цього робити на піст. Яка тоді користь? Піст – це нагода замінити діла грішні на діла милосердя. Це час, коли ми можемо засмакувати скромності в їжі, в одязі, у забавах та іншому, у всьому тому, що має нам допомогти зекономити час, щоб його посвятити на молитву, читання духовної літератури, на допомогу потребуючим. Так будемо наближатися до того, що нас освячує.

Як в попередніх роках, запрошую всіх до діл милосердя. Заощадити кошти, продукти харчування і жертвувати їх на благодійні цілі для потребуючих сімей, що у гіршому стані від нас. Це наш знак любові до Христа, це свідчення того, що ми продовжуємо Його місію – поширюємо доброту в Його ім'я. Молитовний дух має наповнити нас в особливий спосіб місця нашого проживання і місця нашої праці. Роздуми над життям і смертю Месії – це основні теми. Хресна дорога, Акафіст до страстей та інші покаянні молитви хай творяться там, де ми є. Спільна молитва має велику силу. Тому спробуймо організувати спільну молитву з тими, хто є поруч нас у цьому Пості. Сповідь і спокутування гріхів не відкладаймо на останні дні перед Пасхою. Навпаки приступаймо до Тайни Покаяння на початку Посту, щоб молитва виходила з чистої душі і спокутування гріхів було повним та не поспішним. Хто відкладає покаяння, той важко грішить, адже ризикує цілою вічністю. Бог благословляє нас на цей час очищення і глибокого навернення. Молімося і ми щоб Бог прийняв наші духовні жертви й фізичні труди на спасіння наших душ. Просімо прощення у тих, перед ким завинили через свої людські амбіції та прощаймо, надіючись що приймемо цей Богом даний дар – прощення.

Христос між нами!

МОЛИТВА НА ПОЧАТОК ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Господи Боже наш, Надіє всіх країв землі і тих, що в морі далеко, Ти призначив святі дні посту і в Старому Завіті через пророків Твоїх і в Новому через апостолів і євангелистів. Сподоби ж усіх нас у чистоті час посту провести, віру тверду зберегти і заповіді Твої виконувати у всі дні життя нашого.

Благаємо Тебе, Владико милосердний: пристав до нас ангела Твого, щоб охороняв нас, немічних, у всіх ділах наших і допомагав нам, щоб ми були слухняні й догоджали Тобі та щоб сподобилися достойно причаститись святих Твоїх Таїн.

Прийми ж, Господи, поклоніння і постування рабів Твоїх *(імена)* і всім нам подай благословення ради Христа Ісуса, Господа нашого, що з Ним благословенний Ти з пресвятим, благим і животворним Твоїм Духом нині, й повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Покаяльна молитва святого Єфрема

Господи і Владико життя мого, духа лінивства, недбайливості, властолюб'я й пустомовства віджени від мене.

(Доземний поклін).

Духа чистоти, покори, терпеливості й любові даруй мені, слузі Твоєму.

(Доземний поклін).

Так, Господи Царю, дай мені бачити гріхи мої і не осуджувати брата мого, бо Ти благословенний на віки. Амінь.

(Доземний поклін).

Після цього 12 малих поклонів, молячись:

Боже, милостивий будь мені, грішному.
Боже, очисти гріхи мої і помилуй мене.
Без числа нагрішив я, Господи, прости мені.

ЧИ МОЛИТЕСЬ ВИ ПЕРЕД ЇЖЕЮ?

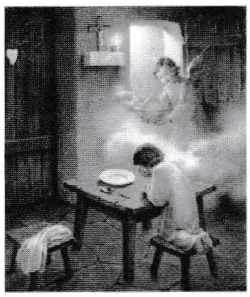

Мирослава ЛУЧКА-СЛУКА

За доброю українською християнською традицією святкування родинних свят заведено розпочинати з молитви. Перед тим, як сісти до святкового столу чи то на весіллі, чи на хрестинах, трапезу починають подячними словами. До Святої вечері мабуть жодна сім'я не сідала до святкового столу без благословення.

Коли ж приходимо до рідних чи друзів у день народження, то святковий обід далеко не у кожного починають з молитви. Можемо запитати у знайомих, які часто називають себе християнами, чи моляться вони перед їжею – у відповідь почуємо тишу.

Змалку батьки привчають дитину дякувати за їжу: мамі чи бабусі – тому, хто її приготував чи подав. Традиції і звичаї передаються із покоління в покоління. Якщо у сім'ї дитина бачить, як моляться за столом батьки, то і вона цього навчиться.

Пригадую зі школи, коли цілим класом після обіду голосно вигукували «дякую» поварам. У кафе офіціантові також заведено дякувати за подані страви. На роботі ми ввічливо дякуємо колезі за горнятко чаю, яке він приготував для нас чи пригостив цукеркою. І лише невелика кількість людей, споживаючи їжу, дякує Богові, без Якого не було б нічого на столі.

Молитвою перед їжею людина не тільки дякує Господеві за можливість втамувати голод, а й благословить поживу, щоб вона пішла на користь для її здоров'я. Адже знаємо, що іноді страва може зашкодити людині.

У різних молитовниках є різні молитви перед трапезою, які можна читати або ж завчити напам'ять. Проте поблагословити їжу можна, відмовивши «Отче наш» або ж перехреститись і в думках звернутись до Бога.

Чи уявляєте картину: ви у кафе чи їдальні чекаєте на свій обід, тим часом хтось за сусіднім столом починає хреститися та голосно молитися. Однозначно, що така людина привернула б до себе увагу всіх присутніх, які б з цікавістю розглядали її. А й справді, таку картину побачимо не щодня. То може у кав'ярнях та ресторанах люди «забувають» про свій християнський обов'язок? Напевно що не всі. Проте стати об'єктом споглядання, а то й насмішки не кожен наважиться, зрештою, у цьому нема потреби, адже можна помолитись про себе, подумки, без слів. Так само і подякувати за трапезу. Господь нас почує.

За щоденною біганиною, постійним браком часу сучасна людина не те що не встигає, чи то пак забуває поїсти, а щоб подякувати за неї зовсім нема коли. Їжа – це дар Божий, який підтримує наше життя, тому трапеза – це важлива щоденна практика, яку молитва робить не тільки корисною, а й приємною.

ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВЧЕНИХ ПРО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІСТЬ УСТРОЮ ПРИРОДИ

Леконт дю Нюї, французький вчений

"Усі ті, хто бездоказово і систематично роблять зусилля витравити ідею Бога, здійснюють низьку й антинаукову справу. Я вступив у життя з модним на той час скептицизмом. Мені було потрібно 30 років праці в лабораторії, щоб переконатися, що мене свідомо обманули ті, в обов'язки яких входило мене просвітити, хоча б просто признатися у своєму незнанні. Я прийшов до такого переконання, вивчаючи біологію, і я переконаний, що жодному вченому неможливо, якщо лише він не перебуває у стані засліплення та недобросовісності, не прийти до цього висновку...»

Володимир Фортов, віце-президент Російської Академії Наук:

"Світ є єдиним і пізнаваним людським інтелектом тому й тільки тому, що існує Єдиний Бог, Який єдиним задумом створив світ і людину, й саме тому існує єдиний об'єкт дослідження".

"Факти, накопичені останнім часом різними науковими дисциплінами, ставлять під сумнів, здавалося б, непорушні теорії минулого, як-от дарвінізм, теорія самозародження життя на Землі, загальноприйняте нарахування геологічних епох... Останні дані палеонтології й антропології виявляють разюче багато спільного з основними положеннями Біблії".

Карл Рітер, німецький географ

"Світ скрізь переповнений славою Творця".

Ганс Ерстед, данський фізик

"Усяке ґрунтовне дослідження природи закінчується визнанням існування Бога".

Андре Ампер, французький фізик

«Яким великим є Бог, і яким дрібним перед Ним є наше знання".

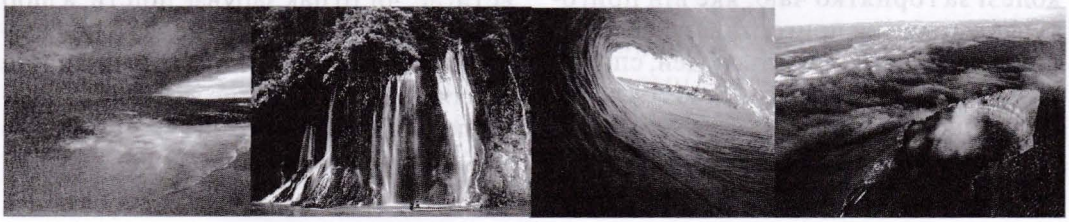

ВІДСТАВКА ПАПИ БЕНЕДИКТА XVI

11 лютого, під час Консисторії, Папа Римський Бенедикт XVI оголосив про те, що 28 лютого йде у відставку.

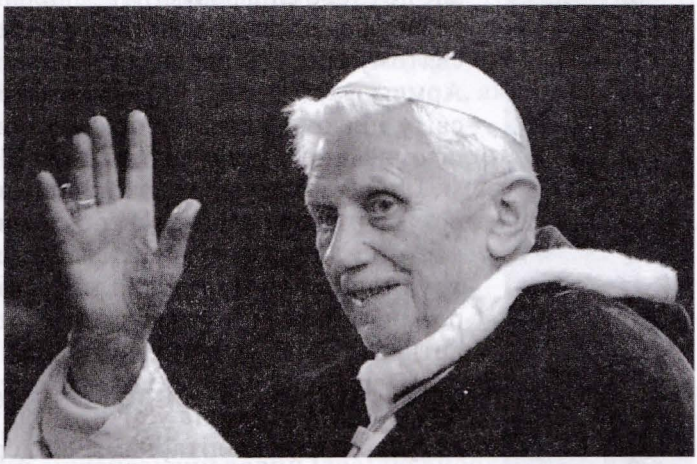

Дорогі брати,

я скликав вас на цю Консисторію не лише для того, щоб розглянути три канонізації, але й для того, щоб оголосити вам про рішення, яке є дуже важливим для життя Церкви. Неодноразово випробувавши мою совість перед Богом, я прийшов до впевненості в тому, що моїх сил, у зв'язку з похилим віком, більше не достатньо для того, щоб вести адекватне Петрове служіння. Я добре розумію, що це служіння, через його суттєву духовну природу, слід виконувати не лише словами і вчинками, але не менше молитвою і терпінням.

Однак, у сьогоднішньому світі, який піддається багатьом стрімким змінам і стрясається від питань, які є глибоко важливими для життя віри, для того, щоб вести корабель Святого Петра і проголошувати Євангеліє, необхідними є і сила розуму, і тіла, сила, яка за останні кілька місяців зменшилась у мені настільки, що я мусів визнати свою нездатність адекватно виконувати служіння, доручене мені. Саме з цієї причини, і цілком усвідомлюючи серйозність цієї дії, з повною свободою я заявляю, що відрікаюсь служіння Єпископа Риму, Наступника Святого Петра, довіреного мені Кардиналами 19 квітня 2005 року, таким чином, що від 28 лютого 2013 року, о 20:00 годині, Престол Риму, Престол Святого Петра, буде вакантним, і ті, хто є за це відповідальним, повинні будуть скликати Конклав для обрання Верховного Понтифіка.

Дорогі Брати, я щиро дякую вам за усю любов і силу, з якими ви підтримували мене в моєму служінні, і прошу вибачення за усі мої недоліки. І тепер, довірмо Святу Церкву опіці нашому Верховному Пастирю, нашому Господу Ісусові Христові, і благаймо Його святу Матір Марію, щоб Своєю материнською опікою допомагала Отцям-Кардиналам в обранні нового Верховного Понтифіка.

Щодо мене, то я прагну на майбутнє також вірно служити Святій Божій Церкві через життя, присвячене молитві.

Ватикан, 11 лютого 2013
BENEDICTUS PP XVI

Відставка папи – «апокаліптична» подія? – ватиканський експерт

«Відставка Бенедикта XVI – це дійсно «апокаліптична» подія, але це слово слід розуміти правильно. Бо йдеться не про широко розповсюджені в інтернеті фальшиві пророцтва, які приписують святому епохи Відродження ірландському єпископові Малахії Армському (1094–1148), або про інші повідомлення про кінець світу, цілком чужі католицькому стилю», – пише у своїй колонці відомий італійський релігієзнавець Массімо Інтровіньє.

Прикметник «апокаліптичний», як вважає експерт, якщо його розуміти правильно, не містить жодних прогнозів щодо того, коли настане кінець світу, але показує, що ми живемо у час великих труднощів для Церкви і для суспільства, в якому остаточно розкривається багатовіковий процес дехристиянізації, з нечуваною антирелігійністю, антихристиянськістю та антикатолицькістю. І сам Папа Бенедикт XVI багато наголошував на тому, що наша цивілізація загрузла у різних хворобах, зокрема у нігілізмі, секуляризмі, тоталітаризмі, гендерній ідеології, що ведуть до заперечення самого Творця, але водночас зазначав, що «ніхто не знає ні дня, ні години».

Кардинал Гузар застерігає від псевдорелігійного психозу

На думку екс-глави УГКЦ Кардинала Любомира Гузара, людям слід бути розважливішими і не впадати у псевдорелігійний психоз через зречення престолу Папи Римського.

Так він прокоментував так зване "пророцтво Малахії", яке каже, що наступний понтифік після чинного Папи може виявитися останнім Папою Римським перед кінцем світу.

"Це нагадує мені історію з кінцем світу, але ми ж його пережили. Люди, звичайно, хочуть бачити якісь знаки на небі й землі. Але все ж, потрібно дивитися на речі спокійно, реалістично, не створювати псевдорелігійного психозу", – каже Кардинал Гузар.

2873 дні понтифікату Бенедикта XVI

На час зречення Папи Бенедикта XVI, тобто 28 лютого 2013 року, було 2873 дні, як він очолював Католицьку Церкву. Бенедикта XVI обрали папою 19 квітня 2005 року. Тобто тривалість його правління становить 7 років, 10 місяців і 10 днів.

Така тривалість понтифікату є приблизно середньою серед останніх пап. Найдовший період управління Петровим кораблем провів Папа Пій IX – 31 рік, 7 місяців і 23 дні (1846-1878). Найкоротший період Папою був Урбан VII – всього 13 днів.

Як відреагували кардинали на заяву Бенедикта XVI про відставку

Уважні, серйозні, їх погляд зосереджений на Папі, котрий виходить з приміщення. Під час оголошення Бенедикта XVI про його зречення з уряду Папи, кілька з них прихилили голову, роздумуючи над тим, що трапилось. Атмосфера у приміщенні була тихою, проте змішаною із подивом та сумом, який на обличчі деяких кардиналів був більш помітний.

Обмінюючись поглядами, кардинали провели Папу, не аплодуючи і не знаючи, як їм реагувати. Після цього вони почали розмовляти між собою, обмінюючись думками. Однак було кілька з них, що залишились непорушно, в тиші, в глибині своїх думок.

Ізраїльський равин бажає Папі «багато здоров'я і довгих років життя»

Головний ашкеназький равин Ізраїлю високо цінує працю Бенедикта XVI на міжрелігійній площині.

Після отримання відомості про зречення Папи Йона Метцгер підкреслив, що в часі його понтифікату «відносини між Церквою і Великим Равінатом Ізраїлю були найкращі в історії. Думаю, що Папа заслуговує на визнання за зусилля щодо поглиблення міжрелігійного діалогу на цілому світі між юдаїзмом, християнством та ісламом» – зазначив равин. Крім того, він побажав Папі «багато здоров'я і довгих років життя».

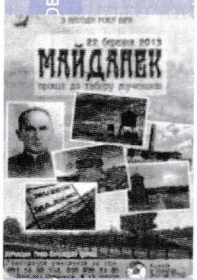

Проща до Майданека (Польща) – місця мучеництва блаженного мч. Омеляна Ковча

22 березня відбудеться щорічна молодіжна проща до Майданека (Люблін, Польща) – місця ув'язнення та мученицької смерті блаженного мученика Омеляна Ковча. З нагоди Року Віри вона пройде під гаслом: «Скріплюймо віру свідченням мучеників!»

Під час Хресної дороги українська та польська молодь нестиме хрест, читатиме стації.

Проща Української Греко-Католицької Церкви до Майданека відбувається з благословення Блаженнішого Святослава.

Реєстрація учасників за тел.: 097 588 85 54, 050 07 07 383, а також за телефонами єпархіальних/екзархальних Молодіжних комісій УГКЦ: http://dyvensvit.org/reference/youth-committee/

ПРО КІЛЬКА ВИПАДКІВ ВІДСТАВКИ ПАП В ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ

Безсумнівна відмова Папи від своїх обов'язків є рідкісним явищем. Сьогодні ЗМІ повторюють, що в історії Католицької Церкви тільки Папа Целестин V пішов у відставку 1294 року, але насправді таких випадків було більше.

Хоча не є зрозумілою відставка Папи Марцелліна (296-308), який мав покинути свою посаду 304 року під час переслідувань Діоклетіана, а ще більш сумнівною є відставка Папи Ліберія (352-366). Про ці відставки мало що можна сказати через непослідовні джерела. Складною також є відставка Папи Мартина I, який 654 року ще за свого життя прийняв вибір свого Наступника, Папи Євгенія I (фактично, тому він і пішов у відставку). Проте це рішення він прийняв примусово, його утримували у в'язниці в Константинополі та катували за наказом візантійського імператора Константа II.

Випадки усунення Пап або змушування їх піти у відставку були відомі ще в X-XI ст. 964 року імператор Оттон I усунув з посади Папу Бенедикта V. Оскільки Папа не хотів оборонятися від звинувачень імператора, деякі вважають його ситуацію відставкою. Схоже і 1009 року Папський престол залишив Іван XVIII. Через брак джерел незрозуміло, чи зробив він це з власної волі чи був змушений прийняти таке рішення. Відповідно до одного з каталогів Пап, він мав закінчити життя як монах. Безсумнівно, його змусили це зробити, історично вперше чітко визнали відставки Папи Бенедикта IX 1045 року і Георга VI 1046 року.

Це правда, що найвідоміша і найочевидніша (тому що добровільна!) була відставка Папи Целестина V. Його обрали Папою 5 липня 1294 року в результаті складної ситуації конклаву, який тривав понад два роки. Перед обранням Папа жив відлюдником у центральній Італії. Він славився святістю, яка привернула увагу кардиналів. Попри те, що він не був кардиналом, отримав більшість голосів у конклаві. Після переконань погодився стати Папою, хоча не мав жодного досвіду керувати складним світом Папської держави. Саме тому він вирішив піти у відставку. Папа Целестин V доручив двом кардиналам, експертам канонічного права, перевірити чи відповідно до канонічного права є можливою його відставка. Після отримання пояснень, за декілька днів, 13 грудня 1294 року, він пішов у відставку (за шість місяців після обрання). У присутності кардиналів у Неаполі він зачитав заяву про свою відставку, склав папські повноваження, а також попросив вибрати нового Папу і повернувся до самітницького життя. Оцінки цього вчинку були різними. Петрарка побачив це як вияв свободи і доброго духу Папи, натомість Данте вважав це проявом малодушності та помістив Папу Целестина V за ворота пекла (у першій книзі «Божественної комедії»).

Перед теперішнім рішенням Бенедикта XVI останнім Папою, який пішов у відставку, був Григорій XII. Таким чином він хотів покласти край розділенню в Церкві, відомому як західна схизма (потім, після відставки Григорія XII у Римі, були два інші претенденти на папський престол, антипапи: Бенедикт XIII в Авіньйоні та Іван XXIII в Пізі). Фактом є те, що Григорія XII переконали кардинали піти у відставку, але можна зробити висновок, що рішення було прийнято добровільно. Перед відставкою він скликав Собор у Констанці та зобов'язав кардиналів обрати Наступника. На цьому Соборі 1415 року він видав буллу відставки, отож, Собор обрав нового Папу Мартина V, якого повсюдно прийняли.

В історії Церкви були також умовні відставки, які не реалізувалися. Коли 1804 року Папа Пій VII мусів поїхати на коронацію Наполеона в Париж, перед від'їздом підписав заяву про відставку, яка мала би відбутися, якби його ув'язнили у Франції. Схоже під час Другої світової війни Папа Пій XII підписав свою заяву про відставку на випадок, якби його арештували німці. Папа також рекомендував, щоби після його відставки Колегія кардиналів зібралася в нейтральній Португалії, щоби вибрати Наступника. Нарешті, експерти життя Папи Івана Павла II підтверджують, що він написав заяву про відставку, яка мала би відбутися у випадку хвороби, відповідно до якої він би не зміг виконувати свої зобов'язання.

Зверніть увагу, що канонічне право не подає, коли Папа має піти у відставку. Закон вказує, однак, що єпархіальний єпископ мусить піти у відставку від управління єпархії після того, як йому виповниться 75 років, і кардинали не можуть брати участі в конклаві та інших таємних зустрічах після досягнення 80 років. Ці правила не стосуються, однак, Папи, як Єпископа Риму. З часу впровадження цих правил для єпархіяльних єпископів і кардиналів три Папи – Павло VI, Іван Павло II і Бенедикт XVI мали понад 80 років під час своїх Понтифікатів.

Канон Канонічного права 332 § 2 стверджує тільки те, що, якщо Папа відмовиться від своєї функції, відставку мають прийняти вільно і її мають правильно оголосити, натоміть, вона не потребує схвалення (так говориться в Кодексі канонічного права, який видав Папа Іван Павло II, аналогічно про відставку йдеться в кодексі 1917 року і правилах, які встановив Папа Павло VI 1975 року).

Отже, відставка Папи, який є Наступником святого Петра і Намісником Ісуса на землі, є можливою і передбачуваною в законі Церкви. В історії таких відставок було більше, хоча і не завжди можна чітко сказати, чи були вони добровільними чи примусовими. Проте вони вказують, що історія папства є складною і захоплюючою одночасно. Хоча сьогодні відставка є більш можливою з формальної точки зору (якщо ми візьмемо до уваги хоча б вікові вимоги для єпископів і кардиналів), це й далі розбурхує емоції через особливий моральний і релігійний авторитет Папи. Цікаво, що в разі відставки Папи майже завжди вибирали монастир як місце свого життя і молитви.

Варто зазначити, що в церковних документах завжди використовують термін "відставка". Ніколи не використовують терміну "зречення"для окреслення відходу Папи від уряду. І варто таку термінологію поважати.

За матеріалами
www.catholicnews.org.ua

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ В МОНАСТИРІ СВЯТОГО ОНУФРІЯ У ЛЬВОВІ

Ієродиякон Кипріян СТЕФАНИШИН, ЧСВВ

У вівторок 12 лютого у Львові у василіянському монастирі Святого Онуфрія відбулися дияконські свячення брата Миколая Козелківського. На цій урочистій події святителем був преосвященний владика Кир Венедикт Алексійчук, єпископ-помічник у Львівській Архиєпархії. На Літургії були присутні також: Протоігумен – о. Пантелеймон Саламаха, отці-василіяни: намісник монастиря Святого Онуфрія – о. Вінкентій Пелих, ігумен Імстичевського монастиря (Закарпаття) – о. Михаїл Станко, вчитель християнської етики в Золочівському ліцеї о. Матей Дзюрбан, адміністратор парафії с. Воля-Висоцька о. Інокентій Меша.

Все розпочалося з Архиєрейської Літургії, котру очолив Кир Венедикт. Протодияконом був Назар Ярунчак. На Божественній Літургії величаво співав професійний чоловічий хор із Київського монастиря Святого Василія Великого. Після євхаристійного канону перед обрядом рукоположення владика Венедикт наголосив на сакральному характері Таїнства Священства й зокрема зупинився на служительному характері дияконату як першому ступені священнослужіння в Церкві для народу Божого. Після чого протодиякон торжественно увів у святилище кандидата до свячень, який після трикратного цілування Архиєрея й обходження престолу, ставши на праве коліно, прийняв рукоположення від святителя і продовжив служіння на святій Літургії вже у сані ієродиякона.

На Архиєрейській Літургії були присутні батьки ієродиякона Миколая, а також його дальша родина: о. Василь Сорочинський, с. Гавриїла Сорочинська, ЧСВВ й запрошені гості: бр. Тарас Юрій Тадей Марія Кшик (редемпторист) та інші. Після рукоположення всі гості разом з Архиєреєм були запрошені до монастиря на спільну трапезу.

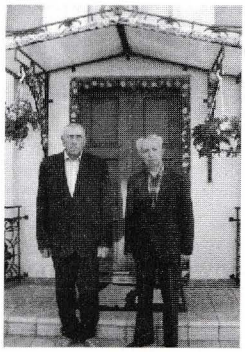

ВІДРОДЖЕНА КАПЛИЧКА КЛИЧЕ НА МОЛИТВУ

Ігор ЙОСИПІВ,
м. Червоноград

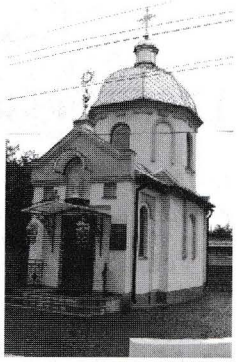

Наприкінці минулого року на перехресті вулиць Травневої-Стрілецької, що в старій частині Червонограда, освятили капличку Різдва Пречистої Діви Марії. Її історія починається ще з часів перед початком Другої світової війни, коли була розташована на землях, які колись належали монастиреві. Мешканці околиць тодішнього Кристинополя встановили на цьому місці пам'ятний хрест на честь 950-річчя Хрещення Русі. А вже у 50-х роках XX ст., коли ці землі зі складу Польщі відійшли до Радянського Союзу, на цьому місці відкрили пивний заклад.

Зі здобуттям Незалежності України мешканці міста відновили пам'ятний хрест і почали на цьому місці відправляти молебні. Як сказав о. Йосиф Холод, ЧСВВ (монах-василіянин Кристинопільського монастиря), це місце намолене і благословенне. Серед перших, хто правив тут богослужіння, були вже покійні о. Мар'ян Чернега, ЧСВВ, о.Володимир Ковалик, ЧСВВ. До речі, о. Володимир Ковалик – ігумен монастиря перед війною. Повернувшись із Варшави, він став першим настоятелем чернечої обителі. Нині він спочиває на Бендюзькому кладовищі.

У спеку чи холод, у дощ чи сніг небайдужі віряни збиралися на моління. З часом постало питання, чи не збудувати нову каплицю. Так і зробили. За цю благородну справу взялися двоє ентузіастів-друзів Петро Когут та Володимир Войтович. Свого часу на їх долю випало чимало випробувань: операція "Вісла", важкі повоєнні лихоліття, праця на шахтах Червонограда.

Віра в Бога завжди додавала їм сили, вони були і залишаються активними учасниками церковного життя, співали у хорі при церкві Святого Юрія в Червонограді. Володимир Войтович у листопаді 1990 року брав активну участь у встановленні Хреста на Вічевій площі міста.

Що ж спонукало цих сивочолих людей до такої благородної справи? Єдине – покликання від Бога.

До відбудови каплиці долучилося багато небайдужих мирян, серед них: народний депутат України Володимир В'язівський, архітектор Василь Василько, землевпорядник Іван Задолинний, муляр Микола Савка, директор шахти "Візейська" Анатолій Титюк, підприємці Володимир Бруцяк, Ігор Городецький, Михайло Романів, члени Апостольства молитви та мешканці Новодвірського.

Ця капличка – окраса не лише старої частини міста, а й всього Червонограда.

Головчинський (Меджибіжський) Святопреображенський василіянський монастир

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ,
викладач Борщівського агротехнічного коледжу

Головчинський (Меджибіжський) Святопреображенський монастир (на Поділлі) заснований ймовірно в першій половині XIV ст., про що свідчать різноманітні документи і матеріали. Переконливим свідченням того, що монастир існував уже до 1540 р., свідчить дарча монастирю Миколи Синявского-Кам'янецького каштеляна, пізніше воєводи і великого коронного гетьмана, яка датована 1540 р.; про монастир йдеться і в привілеї польського короля Сигізмунда Августа Якову Буржинському на с. Марковець, що знаходиться поряд із с. Головчинцями. Про це наголошують у своїх творах і такі відомі дослідники історії українського монашества: протоієрей Е. Сіцинський, ієромонах о. М. Ваврик, ЧСВВ, В. Звіринський та інші.

Важким випробуванням для християнського населення Поділля було панування з 1672 р. по 1699 р. в краю турків. Протягом 27 років майже всі монастирі на Поділлі припинили своє існування. Продовжувала існувати тільки Сатанівська чернеча обитель. Але уже з початком XVIII ст. тут, як свідчать відомі дослідники церковної і чернечої минувшини на Поділлі, знову квітне монастирське життя.

Головчинська чернеча обитель відроджена українськими ченцями-пустинниками у 1700 р. на місці знищеного татарами с. Гораздовець, неподалік теперішнього с. Головчинці. Поселившись тут, монахи спорудили маленьку дерев'яну церкву Святого Онуфрія. Спочатку ченці проживали в земляних келіях і лише з часом побудували дерев'яні монастирські приміщення.

У 1700 р. Головчинська Святопреображенська чернеча обитель прийшла, як і більшість подільських монастирів, до з'єднання із Апостольським Престолом. У 1739 р. монастир вступив до Чину і ввійшов до Руської Провінції Покрова Матері Божої Чину святого Василія Великого.

Тривалий час монастир не мав достатньо засобів до існування. Не маючи юридичних актів-записів на землю, монахи примудрялися, послуговуючись тільки усними тимчасовими дозволами, володіти досить таки великими земельними наділами із меджибіжських володінь магнатів Синявских, Чарторийських, а також землями Летичівського староства.

У 1745 р. через недостатню забезпеченість Головчинська чернеча обитель відповідно до рішення Дубненської капітули була підпорядкована Барському василіянському монастиреві.

Але через декілька років, у 1748 р., монастир знову набуває статусу самостійного. Значного розвитку обитель набула за ігумена о. Никодима Карасевича, нараховуючи 5 ченців.

Що собою являв Головчинський Святопреображенський монастир у другій половині XVIII ст.? Матеріали

візитації василіянських монастирів 1760 р. описують монастир так: «Монастир сам знаходиться за с. Головчинці в лісі над р. Буг. Посеред монастиря дерев'яна церква Преображення Господнього з опасанням (*авт.* з навісом кругом) і трьома куполами. В церкві цій новий різьблений і мальований іконостас, великий вівтар, а також бічні вівтарі: Преображення Господнього, Святого Миколая і старенький вівтарик Святого Онуфрія в наві. Напроти дверей церкви – дзвіниця, а неподалік неї в'їздні ворота в монастир. Біля церкви, на південь від неї, новозбудований монастирський будинок келій. З другої сторони від церкви монастирські господарські приміщення, а за ними сад…»

Відомі такі ігумени Головчинської (Меджибіжської) Свято-преображенської василіянської чернечої обителі: о. Никодим Герасевич, о. Йосиф Комарницький, о. Йосиф Ляхович, о. Никодим Карасевич, о. Спиридон Синицький.

У монастирській церкві була давня чудотворна ікона святого Онуфрія, яку здавна християнський люд Поділля вшановував як чудотворну. Щорічно 25 червня з великою кількістю паломників із всього подільського краю в монастирі відбувалися величаві відпусти.

У 1793 р. Поділля, як і вся Правобережна Україна внаслідок другого поділу Речі Посполитої (Польщі), відійшло до Росії. Одразу ж один за одним виходять укази російської імператриці Катерини II про ліквідацію на приєднаних до Росії територіях греко-католицької митрополичої кафедри та всіх єпископій, а також монастирів. У результаті насильної ліквідації царизмом унії на Поділлі Головчинська Свято-преображенська чернеча обитель у кількості 10 василіянських монастирів була ліквідована. У 1795 р. Головчинський василіянський монастир став православним.

ВЕРВИЦЯ

Іван ЯР

У той день Василь прокинувся рано, хоча була неділя. У хаті він був один, бо дружина з дітьми вчора вранці поїхала до батьків на село, і можна було ще трохи поспати. Але він одразу згадав про свою вчорашню зустріч зі своїм шкільним товаришем Назаром, з яким вони в юності міцно дружили і який зараз жив в іншому місті. Сон одразу відійшов і він збадьорився. Назар, якого він завжди був такий радий бачити і з яким вони зараз так рідко зустрічались, запропонував йому провести неділю з старими друзями в Карпатах, де вже все було готове для пікніку і в понеділок ввечері (бо понеділок у зв'язку із святом був вихідним) повернутися додому. Василь з радістю пристав на цю пропозицію, бо він давно вже не відпочивав в колі друзів. Він передзвонив дружині і розповів про свою зустріч з Назаром і про те, що він не приїде до них на село. «Нехай трохи розважиться», – подумала Галина і побажала йому щасливої дороги і веселої забави, але щоб все було в розумних межах.

Та в підсвідомості було ще щось таке, що викликало занепокоєння. І він згадав. Це був сон, який наснився йому під ранок. Йому приснилася його мати, яку він поховав чотири роки тому. Мати стояла біля свого ліжка з незмінною вервичкою в руці і дивилася на нього лагідно і трохи сумно. Її очі, в яких проглядалася тривога і занепокоєння, ніби намагалися щось сказати йому, від чогось застерегти. Але вона тільки підняла свою руку з вервицею і тричі перехрестила його, як це вона робила завжди, коли Василь кудись ішов з дому.

Цей сон викликав цілу низку спогадів. Заварюючи каву, він з сумом згадував свою матір, її невсипущу турботу про нього, її повчання і застереження, про те, як вона розуміла всі його проблеми і вміла чи то порадою, чи на життєвому прикладі допомогти йому їх вирішувати. Тільки зараз він починав усвідомлювати, ким була його мати для нього, що це тільки завдяки їй він зміг, зважаючи на свою запальну вдачу, уникнути стількох небезпек в часи його юності, коли навколо було стільки спокус і від яких вона, деколи навіть непомітно для нього, рятувала його. Робила вона це без роздратування і сварок, спокійно і лагідно, але деколи могла бути і рішучою, особливо, коли Василь надто заривався. Тільки завдяки їй він зміг стати тим, ким він є і тільки зараз він це усвідомив.

Найбільше мати дбала про його релігійне виховання. Змалку вона приводила його до церкви, навчала як і чому потрібно молитися, розповідала про Господа Бога як про нашого доброго небесного Батька, який любить нас, знає наші потреби і завжди піклується про нас, вчила відноситись до нього з пошаною, любов'ю і великим довір'ям, навчала і пояснювала Божі Заповіді, що

можна і потрібно робити, а що – ні. Але з особливим набоженством мати ставилась до Пречистої Діви Марії – Матінки Божої і нашої Небесної Неньки, як вона Її завжди називала. Скільки він себе пам'ятає, мати завжди молилась на вервиці, якщо тільки вона не займалась домашньою роботою. Деколи, прокинувшись вночі, він бачив, що й уві сні мати стискала в руці свою вервицю. Кожного місяця 13 числа – від травня по жовтень – вона завжди брала його з собою на гору до каплички на Службу Божу і Молебень до Пречистої Діви на відзначення її об'явлень у португальській Фатімі. Перед першим Святим Причастям мама посвятила і подарувала і йому вервичку і заохочувала його спільно відмовляти на ній молитви. Особливо йому подобалась співана вервичка, яку він часто просив відмовити декілька разів. «О Маріє, Мати Божа, поможи нам...» – мелодія і слова її особливо надихали його, вони виходили з самої глибини їхніх сердець – люблячого маминого та чистого і невинного дитячого. Згадавши про це зараз, Василь відчув, як до горла підкотився клубок, а очі почали зволожуватись. Ця згадка особливо гостро пронизала його серце, бо, дорослішаючи, він все рідше молився на вервиці разом з матір'ю: навчання і друзі, а потім ще й робота все більше займали його час. Він згадав, як мати, перед відходом у вічність, просила його у будь-яких обставинах не віддалятись від Господа Бога і в усіх потребах звертатись по поміч до Матінки Божої через молитву на вервиці, а Вона завжди допоможе своїм діточкам.

МОЯ ДУХОВНА ПЕРЕМІНА

Михайло СТЕФАНИШИН

Мене звати Михайло. Вже 17 років я проживаю у славетному місті Львові. Одружений, виховую донечку – два з половиною роки. Хочу подякувати Богу за дар життя, за всі ласки які Він дає зі своєї щедрої руки, за різні життєві випробування, а найголовніше – за любов Бога до мене.

П'ять років тому в моєму житті відбулися духовні переміни. Я втратив найдорожчу для мене людину – рідну маму. Я був тоді, як мені здавалося, християнином, але після такої втрати – все змінилося. Я ще більше став ревним. Голос моєї душі запитував: «Що ти можеш тепер зробити для своєї мами? Адже вона тебе народила, недосипала ночей, коли ти маленький занурив руку у кип'яток... Ти наймолодший із трьох синів. Докажи свою любов, зроби те, що ти не встиг, коли мама була ще жива». Біль стискав серце. І ось одного разу я опинився на святому місці – у Свято-Онуфріївському монастирі у Львові. Щодня брав участь у Божественній Лутургії, приймав Святе Причастя. Я хотів усім подати руку допомоги, всіх любити, всім дарувати радість... Знайомі, друзі думали, що я попав у якусь секту. Хто пережив подібне у своєму житті, той мене зрозуміє. Я зрозумів, що Господь Бог у такий спосіб торкнувся моєї душі. У монастирі познайомився з ченцями, які надихали мене на духовні подвиги. Вже десять років я допомагаю людям придбати квартиру чи будинок. Іноді доводиться катехизувати клієнтів, а найбільше радію, коли вони приступають потім до сповіді. Бізнес маклера – це жорсткий бізнес, є прикрі ситуації, де людей обманюють, а це людські гроші, людські долі... Але якщо все чесно, по-християнськи, з Богом, то така праця приносить задоволення, і я розумію, що також докладаю свою невеличку цеглинку в будівництві Царства Божого на землі.

ДОКОРИ СУМЛІННЯ

Віта ПАШКОВСЬКА

Вперше, мабуть, я зауважив її поряд зі старою жебрачкою, яка стояла біля супермаркету і тримала в простягнутій тремтячій руці кілька монет. Я ніколи не зважаю на убогих, не звернув би уваги і на цей раз, якби не її очі – глибокі і сповнені страждань. Вона плакала. Мовчки, без схлипувань. Сльози просто котилися з її очей і падали на груди. Мій погляд лише на мить вихопив цей кадр шаленого у своїй невпинності мегаполісу і одразу ж увагу привернула інша картинка. Я поспішав на важливу зустріч з діловими партнерами.

Я б і не згадав про цей випадок, якби не побачив її знову. Був у справах в лікарні, куди наша компанія постачає обладнання. Впродовж кількох годин ми вели там переговори і ніяк не могли переконати головного лікаря підписати договір з нашою фірмою. Той здогадувався, що запропонована угода не зовсім чесна. Я вийшов, щоб опанувати себе після довгих дебатів, а вона стояла далеко в кінці коридору біля вікна. Та її очі, в яких хлюпотіла і скапувала через край гіркими сльозами невимовна туга, я чомусь бачив просто перед собою. Ще більш роздратований я повернувся до кабінету.

Наступного разу вона тінню промелькнула у міському парку. Ми з дружиною сиділи на лавочці, схованій від перехожих плакучою вербою. Світлана допила колу і попросила викинути порожню пластикову пляшечку. Підніматися було ліньки, тому просто пожбурив посудину. І тут на алейці звідкись з'явилася вона. Я відвернувся, бо не хотілося знову зустрічатися з її докірливим поглядом. Але шосте чуття підказувало, що вона мовчки підніме пляшечку й опустить в урну. Ще раз я побачив її, коли пізнього вечора повертався додому із загороднього будинку. Траса була порожня, а на автобусній зупинці сиротливо маячив уже знайомий силует. Вона підняла руку, голосуючи. Яскраве світло фар вихопило і збільшило її заплакані очі, і якусь долю секунди лише їх я бачив у лобовому склі перед собою. Я не зупинився... Вона ще і ще вирінала серед моїх буднів. І завжди мовчазно колола важкими сльозами. Стояла за спиною колеги, посаду якого я недавно зайняв завдяки високому покровительству. Сиділа в кріслі поряд з телефоном, мовби нагадуючи, що я давно не дзвонив батькам...

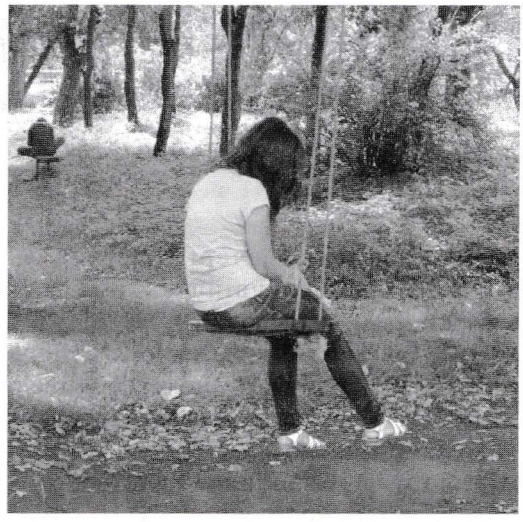

Востаннє вона з'явилась мені знову ж таки в лікарні. Ми з дружиною нарешті дійшли згоди у тому, що мати дітей ми ще не готові. Вірніше, у цьому був упевнений я. А Світлану довелось переконувати. Вона ж бо не лише моя половинка, а й помічник у бізнесі. Я не міг допустити, щоб мій партнер, покинувши роботу, засів вдома з пелюшками, пляшечками і памперсами.

Та завжди покірна Свєтка раптом запручалася. Це мені коштувало майже два тижні істерик, докорів, умовлянь. Тому, коли вона нарешті погодилась на нехитру операцію, я був настільки вимотаний, наче добився мільйонного контракту. Сидів у порожній приймальні під кабінетом лікаря і, прикривши повіки, планував завтрашній день. Раптом відчув чиюсь незриму присутність. Розплющив очі і зустрівся поглядом зі своєю надокучливою візаві. Її чорні зіниці буравили мені душу, а сльози невпинно капали на груди. Не стримуючи обурення, я закричав: Хто ти? Навіщо ти мене переслідуєш? І чому врешті-решт постійно плачеш? – Я твоя совість. Мені дуже гірко, що ти перестав мене чути...

РАДІСТЬ МАТЕРИНСТВА

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Галина пізно ввечері поверталася додому. Як тільки увійшла до хати, її зустріла мати, дорікаючи:

– Скільки отак можна вештатися? Бійся Бога, пізній вже вечір, я переживаю за тебе, а ти собі дозволяєш бозна-що.

– Мамо, а ви забули, як були молодою? Що злого я вам зробила? Хочете, щоб я назавжди дівкою залишилась? Цього не буде! – різко відповіла Галина.

– Галинко, кажу тобі як мама, що без Бога щастя не побудуєш. А ти забула про Господа. Замість того, щоб щиро вечором помолитися Богові, ти забула про все.

– Чого ви до мене пристали, моліться за себе і за мене, досить цього, – з передсердя говорила Галина й, увійшовши до своєї невеличкої кімнати, різко хлопнула дверима.

Мати довго не могла заснути. Взявши в руки вервицю, намагалася молитись, але молитва у неї не виходила. Переживання за свою дитину брали вверх. Тепер їй так хотілось поговорити з Галиною, але вона вже спала твердим сном.

Через місяць біля крамниці Галина зустріла свою подругу Діану, яка приїхала до батьків на вихідні.

– Давно тебе не бачила. Як справи? – запитала Діана. – Чогось помарніла, що з тобою?

Галина хвилинку помовчала, а через деякий час почала розповідати про себе:

– З Василем я вже не дружу. Залишив мене, а я…

– Що, завагітніла?

– Як бачиш…

– А мама знає про це?

– Не знаю, може догадується. Перед нею важко щось скрити. Підсунула ти мені його, краще не знала би такого дурисвіта. Що маю робити, не знаю…

– Я ж тобі, Галинко, хотіла якнайкраще, але тепер такий світ несправедливий. Тільки не переживай. У мене у Вінниці є знайомий лікар, він все зробить, що навіть мати твоя не знатиме. А ти її про це не говори. Чим швидше, тим краще. Тепер всі так чинять.

– Тобі добре видумувати якісь небилиці, а що я скажу мамі, що?.. Як вона довідається про це, то хоч сьогодні втікай з дому, – сердито відповідала Галина і тут же заплакала, витираючи сльозу на щоці.

– Ось слухай мене: завтра їдемо до Вінниці. Спочатку будеш зі мною жити на квартирі, крім цього у мене є знайома жінка, яка візьме тебе на деякий час до своєї хати, а може влаштуєшся на роботу. Та не будеш весь час без роботи. Освіту маєш, так що все вирішується. Щоб усе було простіше, то сьогодні з мамою добре посварися, а завтра візьми трохи грошей і поїдемо.

Як не дивно, все сталося, як гадалося. Слово-за-словом, і Галинка за дрібничку ввечері посварилася з мамою і, загнівавшись, пішла спати, навіть не вечеряла. А наступного ранку взяла гроші і поїхала з Діаною до Вінниці.

Діана проживала на квартирі у своїх родичів, тож місце знайшлося і для Галини. Ще цього вечора до них зайшла знайома жінка, яка мала власну аптеку.

короткому часі вони вже були вдома.

Після вечері Юстина знову запитала:

– Галинко, прошу тебе скажи, чи ти змінила своє рішення?

Галина, незадоволена знову таким питанням, з якоюсь злобою відповіла:

– І чому це всіх цікавить, це ж моя особиста справа? Що я можу зробити, адже ви не візьмете до себе мою дитинку?

– Звичайно, що ні! Мені мій похилий вік цього не дозволяє, і чоловік помер. Але я хочу тебе переконати, щоб ти народила дитинку.

– А як далі жити, коли немає ніяких умов для життя? – відповіла різко Галина і розмова закінчилася.

Минуло два тижні й Галина переселилась жити на квартиру до своєї аптекарки. Пані Юстина відразу стала шукати родину, яка прийняла б новонароджене дитя. Галина в цьому була не дуже зацікавлена, бо дотримувалась першого варіанту: віддати себе в руки лікарю, який швидко вирішить цю справу.

Юстина досить швидко таки знайшла подружжя, яке мало стати родиною для новонародженої дитини, на що погодилась Галина. Сім'я погоджувалася удочерити дитинку, незважаючи на її хворобливі вади. Галині тепер розходилось лише правильно виносити дитя, тому час від часу вона навідувалась до лікаря, який запевняв, що воно розвивається нормально і нема чого боятися. За цей час вона вже встигла полюбити свою дитину, серце якої билось під її серцем.

Народила дитинку Галина на місяць раніше. Це було перед святом Стрітення Господнього.

– Я дуже прошу, покажіть мені дитинку, я хочу хоч раз глянути на свою донечку, як вона виглядає, – просила знеможеним голосом молода мати.

– Твоя дитинка народилась з вадами серця, тому їй потрібне лікування, що ми й робимо. Як тільки тобі полегшає, зможеш побачити своє дитя.

Через два дні Галина поїхала в дитячу обласну лікарню, де була її дитина під наглядом лікарів. Коли їй дозволили увійти в дитячу палату, то дитя лежало на спеціальному лікарняному помості біля апаратів. Глянувши на дитя, Галина невимовно зраділа. До матері були звернені дитячі оченята, які немов би говорили: «Мамо, не віддавай мене нікому!» І тут серце матері відповіло: «Ніколи!» Цього погляду невинних очей ніколи не можна забути. Дитятко було настільки прекрасним, що це може зрозуміти тільки мати, яка народжує свою першу дитину.

До Юстини дзвонили люди, які хотіли удочерити новонароджену дитинку, не зважаючи на те, що дитинка народилася передчасно і не дивлячись на вади, пов'язані із хворобливим її станом. Як поступити зі своєю дитинкою тепер вирішувала Галина. Вона розуміла, що маленька істотка належить їй, незважаючи, що за її життя ведеться боротьба лікарів. Вона вірила, що дитина переживе свою недугу і буде здоровою. Через три місяці Галина забрала дитинку додому з багатьма застереженнями. Охрестила її Галина ще в лікарні. Цьому допомогла пані Юстина, яка домовилась із священиком і стала хресною матір'ю.

Раділа дитинкою не тільки Галина, але також Юстина. Навпереміну вони сиділи біля маленької Христинки, яка ангельським поглядом надихала спокоєм, радіючи, що з ними є разом в людському тілі маленьке ангелятко. Бо дійсно, дитинка була прекрасною і милою. Пані Юстина домовилась з

– Буде!

– Це добре.

Христинка подивилась незвичним поглядом на маму, якось усміхнулась і сказала:

– Не плач, мамо, ми з тобою добре прожили, то нічого не жалій… Зустрінемось…

Тоді вона притулилась своїми гарячими, як вогонь, устами до долоні матері і назавжди заснула…

Це були найважчі хвилини в житті Галини. Вона переживала смерть улюбленої доні, якої свого часу, коли вона перебувала в лоні, не бажала. Дивні речі деколи з нами відбуваються, але Божі дороги – не людські дороги, і Божі думки – не людські думки. На похорон Христини прийшло багато учнів зі школи, а також вчителі, та це не полегшувало переживань матері.

Коли Галина прийшла до церкви, щоб замовити заупокійну Службу Божу, її зустрів парох і, співчуваючи, запитав, як вона перенесла втрату своєї дитини. Галина почала розповідати про свою доню, як на сповіді:

– Моя Христина для мене була небажаною дитиною. Тільки дякувати Богові, під час розмов з панею Юстиною я змінила своє рішення. Пізніше я зрозуміла, що Христина для мене не є нічим іншим, як тільки незаслуженою нагородою, хоч завжди думаю, що Бог дав їй тяжкий хрест через мою легковажність і вона терпіла за мої гріхи, бо я не хотіла не тільки слухати своєї матері, а все робила їй наперекір. Правда, все це я забувала, коли вона мене обнімала і, по-дитячому усміхаючись, цілувала. Це було щось найдорожче. Так само вона ставилась до бабусі Юстини. Ми її любили, але також її любили всі у школі, і подруги, і сусідські діти. А тепер не знаю, звідки у

мене знайшлося стільки сили, щоб пережити смерть Христинки. Цьому можливо допомогла мені остання її усмішка, повна надії, а може мовчазна зичливість найближчих осіб, а особливо постійна молитва моєї матері. І Вам, отче, дякую за постійну підтримку. Дуже мене підтримувала моя тітка, я тепер так називаю Юстину. Відтоді, як народилася Христина, я ніколи на дитинку не нарікала, бо вона не була для мене тягарем. Лиш тепер, коли вона відійшла від мене, відчуваю тяжкий хрест на собі…

Отець Андрій кожне слово уважно слухав і приймав до серця біль матері, а потім висловив свою думку:

– Христина повернулася до Того, хто любить її ще більше і палкіше, як Ви любили її. Думаю, що вона несла тяжкий хрест недуги за всіх матерів, які не бажають народжувати дітей. І сьогодні в небі Ваша дитина буде за них заступатись. А Ви будьте вдячні Богові, що мали таку чудову дитину. Христина і далі буде за Вас молитися і буде помічницею у Вашій нелегкій долі. Нехай Вам Господь Бог щастить.

– Дуже дякую Вам, отче! – відповіла Галина, йдучи до дому своєї доброї тітки Юстини.

Слава Ісусу Христу!

Пишу Вам тому, що рік тому, а може більше дала собі слово, що за отриману ласку напишу Вам. І все ніяк не могла зібратись. Аж ось трапилась нагода Свята Місія в Стрию. У мого сина була проблема з алкоголізмом. Не можу сказати, що був пияком, але горілка затягувала все далі. Що його не просили, молили, але нічого не допомагало, він пообіцяє, що більше не буде, але проходив тиждень чи два і знову те саме. Я вже була дуже змучена, ночами не спала, як вирятувати його, спасти душу, яку я найбільше ціню. Я завжди молилася вервичку вдень і вночі, тільки розплющу очі, вона біля мене, але то було видно ще замало, бо я грішна людина, але любляча мати почала з неба стягати на землю всіх святих, так, що мені здалося, що їх немає вже в небі, але всі біля мене. Просила Матінку Божу і всіх святих: св. Юда-Тадея, св. Антонія Падевського, св. священомученика Йосафата, св. великомучеників Димитрія і Варвари, св. Верховних Апостолів Петра і Павла, св. Анну, св. Йосифа обручника Пречистої Діви Марії і опікуна Ісуса Христа, св. Василія Великого, св. Миколая Мирлікійського, блаженного Миколая Чарнецького, св. Філомену, св. Терезу, св. Йосафату Гордашевську, свв. Олімпію і Лаврентію, св. Марію, св. Фаустину, св. о. Бенедикта, св. о. Піо, св. Шарбеля, св. Моніку зі св. Августином, св. Кипріяна з муч. мамою Іриною, блаж. Івана Павла II, св. Герарда. Крім тих всіх, я ще відмовляла дев'ятниці до них. А до св. Венедикта, щодень одна молитва і прочитання св. Євангелія аж до кінця. І слава Богу він навернувся. А тепер прошу в них дальшого заступництва, сильної Віри, великої Надії і гарячої Любові, а решту все додасться. Дякую Богу, що дає і що віднімає, лиш нехай дасть нам сили витримати до кінця. Нехай вони ще допоможуть вийти з того скрутного положення, у яке він попав, а це є «кредит». Я думаю, як вони допомогли у тім, то вони допоможуть і в тій ситуації, бо Ісус сказав: шукайте і знайдете, просіть і дасться вам, стукайте і відчинять вам і я прибігаю з вірою, що так буде не зразу, але поступово і все наладиться.

Слава Ісусу Христу!

P.S. Вибачте, що може я завдаю Вам стільки клопоту, і за неграмотність. Нехай свв. Архангели: Михаїл, Гавриїл, Рафаїл, св. Ангел Хоронитель, св. о. Миколай, Пресвята Богородиця спасе Вас і всіх нас.

Читачка часопису «Місіонар»

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє часопису «Місіонар». На сторінках Вашого часопису хочу зложити щиру подяку Господу Богу, Божому Милосердю, Пречистій Діві Марії, св. Йосифові, св. Юді-Тадею, св. Філомені, блаж. Миколаю Чарнецькому, всім святим і ангелам за те, що вислухали мої молитви і допомогли мені об'єднати моїх дорослих дітей (невісток та зятя). До моєї родини прийшло порозуміння, мир і згода.

Хочу звернутися до всіх людей: моліться люди і вірте, що Всемогутній Господь через молитви святих завжди вас вислухає і обов'язково допоможе.

З повагою

Ваша постійна читачка Ірина
с. Глинське, Жовківський р-н, Львівська обл.

Отці Василіяни з монастиря Святого Онуфрія у Львові ласкаво запрошують усіх бажаючих відвідати нещодавно відкриту Монастирську крамницю.

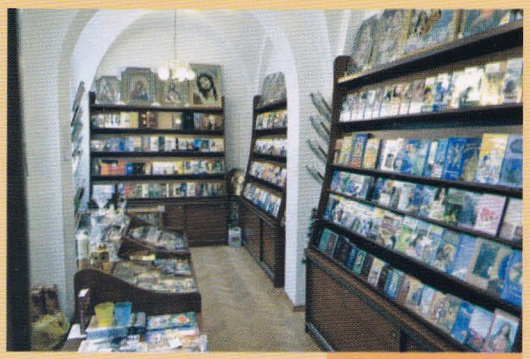

Тут за помірною ціною можна придбати багато різно манітної цікавої духовно-повчальної літератури як для дітей, так і для дорослих, періодику, образи, ікони, іншу релігійну атрибутику: вервички, хрестики, медалики, а також по-справжньому смачний і поживний, а разом з тим благословенний монастирський мід і чай і багато інших речей, корисних для християнського життя.

ЧЕКАЄМО НА ВАС!

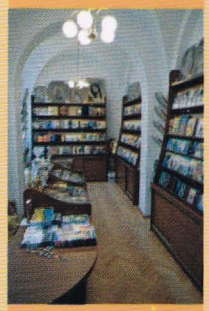

Наша адреса:
м. Львів,
вул. Б. Хмельницького, 36
За додатковою інформацією можна звертатися за тел. (098)253-21-90 (брат Боніфатій, ЧСВВ)

ЧЕКАЄМО НА ВАС!

«АНАСТАСІЯ»

Весільний салон «Анастасія» в самому серці Львова — це унікальне місце, де ви зможете знайти саме те, що вам до душі у найкращий день вашого життя. Ми чекаємо на вас у самому центрі Львова, де в затишній атмосфері, кожна наречена може знайти саме те, що вона шукає, що зробить її незрівнянною. Ви зауважите, що однією з наших переваг, попри відомих виробників суконь, є доступна ціна. Також ми запропонуємо Вам великий асортимент аксесуарів.

Завжди раді Вас бачити!

Тел.: (067) 67-23-777

Адреса: м. Львів, вул. Михальчука, 3

(вхід з просп. Свободи, 35)

Сукні: від 3500грн. до 8500грн.

«АНАСТАСІЯ»